

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 889

DE TIARA VAN GRAVIN KAMENSKI.

fr. 1.50



In haar vuist blonk het scherpe zeer spitse lemmet van een dolk.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Tiara van Gravin Kamenski

HOOFDSTUK I.

IN DE DUISTERNIS.

Charles Brand verveelde zich zoo vreeselijk, als hij in geen weken gedaan had, en bijna zou hij er toe gekomen zijn, zich te beklagen over het gemis van zekere gebeurtenissen en spannende voorvallen in New York, die hem zoo zeer naar Londen hadden doen terugverlangen.

Hij leunde met den rug tegen een deurpost, en keek rond in de groote zaal, die op dit oogenblik gevuld was met gasten.

Zij behoorden allen zonder uitzondering tot wat men „De Groote Wereld” pleegt te noemen, de zonderlinge categorie, met haar eigen wetten en wetjes, haar eigen opvattingen van eer en fatsoen, haar nauwkeurig afgebakende grenzen en haar ongeëvenaarde trots.

Er waren ook eenige geleerden, maar ook die behoorden tot een zekere kaste, door hun beroemdheid. Twee kunstenaars van zeer grooten naam waren er, en verder — drie detectives.

Eigenlijk had Brand alleen maar aandacht voor deze heeren, die vruchteloos poogden, er heel onschuldig en heel gewoon uit te zien, maar daarin niet slaagden, ofschoon zij hun rokpakken klaarblijkelijk in een zeer goede verhuurinrichting hadden uitgekozen.

Een van de heeren stond bij de deur, of liever gezegd hij stond bij den hoofdschakelaar.

Twee anderen liepen maar wat rond, zonder een enkele keer te dansen, en steeds in de nabijheid van gravin Kamenski, de zeer schoone, rosharige Amerikaansche, die sedert eenige maanden gehuwd was met graaf Kamenski, die geparenteerd was aan de Romanof's, en die nog juist bijtijds voor de revolutie uit Rusland was gevlucht, om althans een klein gedeelte van zijn vermogen te kunnen redden, hetgeen hem behoed had voor de noodzakelijkheid, als kellner, filmfigurant, gids of chauffeur verder zijn brood te moeten verdienen.

Hij was bijzonder knap, donker van haar en van oogen, en met die zachte, olivekleurige tint die eigen is aan de bewoners van Georgië en Liveland. Men behoefde maar naar zijn kaarsrechte houding te zien en zijn heerszuchtigen blik om dan aanstonds te willen gelooven, dat hij een der kranigste officieren van de keizerlijke lijfgarde was geweest.

Het doel van die omzwervingen der beide heeren van de politie was natuurlijk voor ieder-een duidelijk, die oogen had om te zien.

Want gravin Beatrice Kamenski droeg haar Tiara.

Dat wil zeggen dat zij voor een waarde van ruim vijf en twintig duizend pond Sterling op het vlammeende, rosgouden haar droeg, volgens de laatste mode in een soort van knoedel in den blanken, fraai gevormden hals gelegd.

Toen zij binnen kwam, met een glimlach om de lippen, en zich wel bewust van haar schoonheid, was menige vrouw in die zaal krijt wit geworden van afgunst, en dat was ook niet te verwonderen.

Hoogstens had het iemand die niet op de hoogte was, kunnen verbazen, dat de berooide graaf zijn vrouw zulke kostbare sieraden kon schenken.

De insider alleen wist, dat mijnheer en mevrouw Kamenski op de zeer bepaalde voorwaarden waren getrouwd, dat hij mede de beschikking had over haar reusachtig fortuin, en dat het de voormalige filmdiva in de eerste plaats te doen was geweest om de titel en niet om den man.

Want inderdaad was de tegenwoordige Beatrice Kamenski niemand anders dan de vroegere Dolly Milkman, dochter van een uitdrager in een der achterbuurten van New York, en die uitsluitend aan haar schoonheid dankte, dat de film haar tot geweldige rijkdommen bracht.

Dat was juist bijtijds geweest, want de spreekfilm had helaas voor de mooie Dolly die zich natuurlijk had gehaast haar afschuwelijken, prozaischen achternaam te verfraaien, geen emploti gehad. Want haar stem was ordinaar en een beetje heesch, en zoodra zij sprekend moest tooneelspelen, hielden de menschen zich de ooren dicht en liepen weg.

Zoo was de toestand.

En stellig zou een Dolly Milkman nimmer zijn toegelaten in den ontvangtsalon van Lady Arabella Armstrong, als graaf Kamenski haar niet tot zijn gade had verheven.

Er waren daar in die zaal heel wat dames met kostbare juweelen, maar geen van haar kon ze vergelijken met de mooie gravin Kamenski, tenminste wat de waarde en de schoonheid van hoofdtooi betref.

Maar Brand verveelde zich. Die diadeem kon hem geen zier schelen, evenmin als de vrouw die het ding droeg, evenmin als andere dames en heeren, en de geheele, doodelijk saaie vertooning deed hem bijna inslapen waar hij stond.

Nu is het een feit dat de soirée's van Lady Armstrong berucht waren in geheel Londen

om haar dorre verveling. Men sprak er bijna alleen over politiek, er kwamen slechts weinig jongelui, omdat Mylady zelve een hartgrondigen hekel had aan het moderne meisje, men kaartte een weinig, er werd gedanst, maar heel discreet, en nooit anders dan ouderwetsche walsen, en meestal kregen enkele gasten de gelegenheid, zich te doen hooren aan den vleugel of vokaal — en Brand was het nog steeds niet met zich zelf eens, wat eigenlijk het ergst was.

En in zijn hart nam hij het Raffles kwalijk, hem te hebben overgehaald, naar deze soiree te gaan, die hij zelf anders verreed als een booze kwaal.

Zooeven had er een dame van onzekeren leeftijd een lied gezongen bij den vleugel, en de trommelvliezen van den armen Brand trilden er nog van na, want hij was als het ware overvallen toen hij toevallig juist bij het zwarte, zeer dure muziekmeubel stond, en hij durfde zich niet meer verwijderen, toen eenmaal de eerste, schelle tonen de lucht werden ingeslingerd.

Van Raffles had hij sedert een kwartier niets gezien, en hij maakte zich reeds boos, meenende, dat zijn vriend doodkalm de geheele zaak in den steek had gelaten, toen hij hem plotseling zag naderen, elegant als altijd en met een licht in zijn grijze oogen, dat onmiddellijk zijn waakzaamheid gaande maakte.

— Hoe vind je haar? vroeg de groote avonturier, zoodra hij zich fluisterend aan Brand verstaanbaar kon maken.

— Doodelijk vervelend! antwoordde Brand onmiddellijk.

— Waar praat je over? vroeg Raffles glimlachend.

— Waarover zou ik anders praten dan over deze verschrikkelijke partij? Wat bedoelde jij dan?

— Wat zou ik anders bedoelen dan de tiara? Maar mijn beste Brand, zou ik je nu werkelijk deze marteling hebben aangedaan, als het niet noodzakelijk was geweest? Ik heb een oogenblik geaarzeld, zie je.....

— Om hier heen te gaan? dat wil ik graag gelooven! gromde Brand.

— Dat niet! ik heb geaarzeld of ze wel echt zou zijn! Maar dat is ze. Ze is even echt als die drie brave politiebeambten, die zich in volle ernst schijnen te verbeelden, dat zij zeer wel kunnen doorgaan voor garde-officieren in politiek, of voor beroemde geleerden!

— Op wiens verzoek zouden zij hier zijn?

— Dat is me onbekend. Lady Armstrong

houdt niet van die soort van voorzorgsmaatregelen.

— Misschien heeft haar man.....

— Haar man? kwam Raffles, met een minachtend schouderophalen. Die heeft in dit huis volstrekt niets te zeggen!

— Dan heeft onze nieuwbakken gravin er zelf op aangedrongen, dat deze drie waakhonden haar omgeven!

— Hoe vind je haar?

— Wel, haar vormen zijn wat overdreven. Die punt van boven kon er best af. En dien raren kronkel aan de voorzijde is ook niet naar mijn smaak.

Raffles keek Brand een oogenblik verbluft aan en begon toen zachtjes te lachen.

— Naar het schijnt kunnen wij van avond elkander niet goed begrijpen! Ditmaal sprak ik niet van de Tiara, maar van de draagster!

— Veel verf en weinig wol! gaf Brand onverschillig ten antwoord. Ik houd niet van die schilderstukken. Er is niets natuurlijks meer aan de vrouw. Ik wil echter wel toegeven dat zij een mooi gevormd gezicht heeft en prachtige oogen. Maar als zij haar mond open doet, moet ik aan een vischkar of een bananenstalletje denken. Ik vind haar zeer ordinair.

— Inderdaad maakt zij hier wel een wat zonderlingen indruk, temidden van al die authentieke gravinnen en baronessen, freules en markiezinnen.

— En nu wij dit hebben geconstateerd, zouden wij nu maar niet liever naar huis gaan?

— Waarom zoo gehaast? Ik ben nog niet klaar met mijn voorstudies!

— Voorstudies? herhaalde Brand langzaam. Och natuurlijk, ik ben weer een ezel geweest! Wat kon je anders hier gebracht hebben, in deze woestijn van duldelooze verveling, als het niet de begeerte geweest was om dat glinsterende ding te bezitten?

— Je drukt je een beetje wrang uit, Brand, zeide Raffles hoofdschuddend. Maar dat schrijf ik aan je stemming toe. Het glinsterende ding, zooals jij het noemt, zou heel gemakkelijk stuksgewijze aan den man gebracht kunnen worden, en dan nog altijd minstens vijftien duizend pond opbrengen! Er is binnen kort veel werk voor ons te doen in de achterbuurten heerscht weer grooten nood en daarvoor heb ik zeer veel geld noodig.

Het gelaat van Brand had een verschrikte uitdrukking gekregen en hij fluisterde:

— Maar je zult toch niet zoo dwaas zijn om van nacht — zonder de minste voorbereiding —

terwijl we niet eens met onze eigen auto zijn gekomen, en we hier zijn uitgenoodigd als Lord William Aberdeen, Vicepresident van de Windsor Club en zijn secretaris.....

— Die dwaashaid zal ik niet begaan, Brand! Ik ben werkelijk alleen maar gekomen, ten-einde mij te vergewissen of de met zooveel ophef beschreven tiara werkelijk de moeite waard is. Nu, zij is de moeite waard, en.....

Raffles zweeg, en hield het oog gevestigd op een langen, zeer eleganten heer met een kleine rozet op de zijden lapel van zijn smoking, die zooveen uit de speelzaal was binnengetreden.

Het was graaf Kamenski. Hij stond een oogenblik stil, misschien om naar zijn vrouw te zoeken.

Een bediende kwam binnen, heel bescheiden, keek even zoekend rond, liep toen op Kamenski toe, zeide een paar woorden tot hem, en stelde hem een visitekaartje ter hand.

Onmiddellijk daarna ging hij weg.

— Waarom schrikt hij zoo? merkte Raffles op, die den graaf aandachtig had gade geslagen.

— Doet hij dat? vroeg Brand, nog al onverschillig.

— Maar mijn waarde, hij is er heelemaal van verbleekt! Ik zag het kaartje duidelijk in zijn hand trillen. En nu loopt hij zoo onhandig door de dansers heen, naar de deur, dat hij al tweemaal een dame op de teenen heeft getrapt, en nauwelijks zijn excuses maakt! Zonderling, dat men hem hier komt lastig vallen!

De gravin, die niets van de verdwijning van haar echtgenoot gemerkt had, stond niet ver van de deur naar de speelzaal met eenige andere dames te praten, en nu en dan wierp zij het hoofd achterover in een luiden lach, zoodat de groote diamanten van het prachtige hoofdsieraad in alle kleuren van den regenboog fonkelden.

— Het lijkt wel of ze een beetje te diep in het glaasje heeft gekeken, zeide Brand vol afkeer. Het is mij een raadsel hoe een graaf, al is hij dan een Rus, behagen kon vinden in zulk een opzichtig, tamelijk ordinair schepsel.

Weer haalde Raffles de schouders op.

— Zij had geld, en hij had het niet, — hij had een titel, en zij wilde gravin zijn. Het is heel eenvoudig, en het komt honderden malen voor.

Hij wierp een blik op zijn horloge, dat juist kwart voor twaalfven aanwees, stak het sierlijke, uiterst dunne uurwerk weder weg, en zeide:

— Ik zal je verdere onaannameheden

besparen, Brand! Ik weet nu wat ik weten wil. Ik weet waar zij woont, en wat haar gewoonten zijn. Een verblijf van slechts een half uurtje in de speelzaal onder louter heeren heeft mij van dat alles op de hoogte gebracht. Wij zullen nu maar.....

De rest van den zin zou nooit worden uitgesproken.

Want het werd plotseling stikdonker in de groote zaal.

Men hoorde nog een paar noten, als verdwaald van het kleine orkestje, waarvan de leden hun muziekpapier niet meer konden zien, en die uit hun hoofd poogden verder te gaan, en daarboven-uit het zeer onchristelijke vloeken van den heer die bij den schakelaar stond, en die woorden sprak, nóg maar zeer zelden gehoord in deze deftige omgeving.

Ook de twee andere detectives lieten zich niet onbetuigd, en riepen iets, maar dat alles zonk in het niet bij het oorverdoovend gegil, dat werd aangeheven door een van de aanwezige dames, en waarmede de andere damesgasten onwillekeurig instemden, zonder de minste blijkbaar reden, zonder schijn of schaduw van motief, maar zooals vrouwen dat nu eenmaal doen, die aanstonds gillen als er een ander gilt, louter uit een gevoel van saamhoorigheid.

Gehoor gevend aan een soort van instinct, wilde Brand in de duisternis naar de breede deuren loopen, die toegang gaven tot de gang, maar Raffles hield hem in zijn ijzeren greep vast, en zei zacht en rustig :

— Geen dwaasheden, wat ik je verzoeken mag. Wij hebben volstrekt geen reden om het hazenpad te kiezen. Integendeel, ik zou dolgraag willen weten wat er eigenlijk gebeurd is!

Reeds onder het spreken had hij zijn zaklamp aangeknipt, en het lichtschijnsel ging dwalend en zoekend over de bleeke gezichten der als versteende gasten, die nog altijd niet wisten wat er gaande was.

Dit scheen ook de detectives tot handelen te brengen, en bijna tegelijkertijd gingen nog drie, vier andere lampen aan, waarvan de stralen rondgingen als de lichtbundels van een vuurtoren.

De man van den schakelaar had voor de deur post gevat, wijdbeensch, en bulderde dreigend :

— Niemand mag de zaal verlaten! Laat niemand zich verroeren, of ik maak van mijn wapen gebruik!

Nu, niemand dacht er aan, zich te verroeren.

Nog altijd stonden de gasten daar als standbeelden, en het geschreeuw duurde voort.

Op dat oogenblik had de lichtstraal van Raffles lamp een groepje dames gevangen, in wier midden gravin Kamenski stond, en op haar bleef het schijnsel nu trillend rusten.

Zij was uiterst bleek, en zij stond maar te gillen, met wijd geopenden mond, opengesperde oogen, en de met ringen overladen handen in het rossige haar geklauwd.

En zij kon daarin rondwoelen zooveel zij wilde — want de prachtige tiara, het schoone sieraad, haar trots was verdwenen.

212

De bekende DUBEC Cigaretten
 bijzonder voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
 thans meer dan 500000 per dag

213

HOOFDSTUK II.

EEN RAADSELACHTIG GEVAL.

Voor zoover Brand kon nagaan stond het groepje dames daar nog precies zooals hij het zooeven gezien had, met de luidlachende gravin in het midden.

Er mankeerde er niet een. Er waren vier dames geweest, en die waren er nog allemaal.

En allen kende hij ze, met uitzondering van een, een mooie, zwartharige vrouw, met wie hij eenmaal gedanst had en die aan hem was voorgesteld als Camilla de Fonzega, de echtgenoot van een Italiaanschen geleerde, die zich op dit oogenblik in Afrika bevond, waar hij onderzoekingen deed op embriologisch gebied.

De drie andere dames waren de echtgenooten van gezanten of hooggeplaatste regeeringspersonen.

Zij schreeuwden nog steeds om het hardst, en nu luider dan ooit, nu zij eindelijk het motief kenden van de schrille jammerklachten, die door de beroofde vrouw werden geslaakt.

In het geheel waren daar ongeveer zeventig gasten bijeen, terwijl er in de speelzaal, waarvan de deur op een kier stond, nog veertien heeren en vier zeer oude dames waren, die alle achttien evenzeer verslaafd waren aan het edele whystspel, en waarvan er nu velen zeer verschrikt in de deuropening stonden.

Door die opening kwam natuurlijk nu ook wat licht binnen, ofschoon de speelzaal opzettelijk nooit al te schel verlicht werd, teneinde de concentratie der gedachten niet te bemoeilijken, en bij dat licht had men nu een vrij goed gezicht op de aanwezigen.

De detectives pakten, nu het eenigszins te laat scheen te zijn, de zaak onmiddellijk met groote kracht en doortastend aan.

Een hunner was al naar buiten gesnel, en schreeuwde tot de bedienden bij de vestiaire, dat er volstrekt niemand het huis mocht verlaten, wie dan ook.

Het bleek daarbij dat het licht overal brandde, met uitzondering alleen van de danszaal.

Hoe het daar plotseling had kunnen uitdooven, in alle lampen, was voorloopig raadselachtig, want de detective bij den schakelaar bezwoer naderhand, dat er stellig niemand

in de nabijheid van dat gevaarlijke, kleine voorwerp was geweest, toen het plotseling donker werd.

Trouwens, hij had onmiddellijk, zonder een halve seconde te verliezen, de hand naar den schakelaar uitgestoken, en er herhaaldelijk aan gedraaid, zonder dat dit iets hielp.

Zelfs voor den oningewijde werd het dus al spoedig duidelijk, dat de draad ergens buiten het vertrek moest zijn doorgesneden.

Nadat de eerste detective zijn bevel tot de bedienden had geschreeuwd begon hij zoo snel hij maar kon het geheele huis te doorzoeken, met zijn revolver in de hand, en dat nam vrij wat tijd in beslag, want het prachtige heerenhuis van de Armstrongs aan de King Albert Lane is een van de grootste van die wijk, die toch rijk is aan fraaie, groote woonpaleizen.

Het telt ruim veertig vertrekken, en vele daarvan waren met den sleutel aan de buitenzijde gesloten, zoodat de detective zich niet eens de moeite veroorzaakte, een blik in deze kamers te werpen.

Op het portaal van de derde verdieping liep hij bijna Fraulein Else Birnenkraut tegen het lichaam, de Deutsche huishoudster, die zeer verschrikt, met een half afgebreide kous in de hand en haar gouden lorgnet op den neus zich naar beneden had willen spoeden op het hooren van het tumult.

De verschrikte „Stütze” kon volstrekt geen inlichtingen geven, want zij had op haar eigen kamer gezeten, breiend en lezend, en verklaarde, niet te hebben hooren loopen op haar verdieping.

Dat was ook wel bijna onmogelijk, want welke dief zou de dwaasheid hebben begaan, met zijn buit naar het dak te vluchten, in de wetenschap, dat hij daar vroeg of laat gevat zou moeten worden, daar het groote huis geheel afzonderlijk stond?

Toch zette de detective zijn haastigen speurtocht nog voort, opende alle deuren die maar te openen waren, keerde toen pas woedend en teleurgesteld weer terug naar de tweede verdieping, en trad het salon binnen, dat hij

terugvond in denzelfden toestand van verbijs-tering en opwinding, zooals hij het verlaten had.

Nauwelijks tien seconden later trad ook graaf Kamenski de zaal weer binnen. Hij bleef even bij de gangdeur staan, met de knop in de hand, en keek rond met een diepen rimpel in het voorhoofd, en nu niet meer bleek maar vuurrood.

Velen hadden den blik naar hem gewend, en mevrouwdegravin vloog dadelijk op haar echtgenoot toe, slaakte een dramatischen kreet, die lang niet misklonken zou hebben in een spreekfilm, en sloeg beide armen om zijn hals.

Hij maakte zich een weinig ongeduldig en blijkbaar verlegen weer los, keek verbaasd rond, bemerkte nu pas, naar het scheen, de stemming die in de zaal heerschte en ook het feit dat het er half donker was, en vroeg kortaf, zich tot zijn vrouw wendend en in de Russische taal:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wat is er?

— Kijk naar mijn hoofd! jammerde de gravin. Wat zie je daar?

— Ik zie niets! antwoordde de graaf, een weinig schaapachtig.

— Dat komt omdat de Tiara gestolen is! weeklaagde de gravin, handenwringend op en neer loopend, en blijkbaar bezield met het voornemen, ten tweede male flauw te vallen. Maar de doodelijk ontstelde vrouw des huizes, die over haar geheele lichaam beefde en zelf moeite had om overeind te blijven, kwam toesnellen met aeu de Cologne, die zij zoo gul op een zakdoek goot, dat het vocht straalsgewijze op den vloer neerstroomde.

Van rood was de graaf weer bleek geworden, en hij stotterde:

— Wat beteekent dit allemaal? Is de Tiara werkelijk verdwenen?

— Het woord is: gestolen, graaf! mengde Raffles zich in het gesprek. Hij had den graaf aandachtig gade geslagen, en het kwam hem voor, dat Kamenski ten prooi was aan een zeer groote opwinding, die hij met moeite kon bedwingen.

Kamenski bracht zijn fijn, sneeuwwit zakdoekje even aan de lippen, keek zijn vrouw onderzoekend aan, haalde minachtend de schouders op, en riep:

— Het was wel noodzakelijk, je door drie detectives te laten bewaken, Beatrice! En blijft het hierbij? Wordt er geen onderzoek naar den dief gedaan? Blijft men hier werkeloos staan?

Een der detectives, de man die zooeven weer

was binnen gekomen, zeide bevend van drift en woede:

— Wij doen wat wij kunnen, graaf. Twee onzer doorzoeken het huis, dat geheel is omringeld, op dit oogenblik, want natuurlijk hebben wij dadelijk agenten laten komen. Maar dat is niet alles. Ik zal nog tot andere maatregelen moeten overgaan. Het is namelijk bijna ondenkbaar, dat de dief gelegenheid kan hebben gevonden, deze zaal vol menschen te verlaten, in den zeer korten tijd die er verliep tusschen het donkerworden en het opengaan van de deuren naar de speelzaal.

— Waaruit gij afleidt, zeide Raffles kalm, dat een der aanwezigen hier het ding wel in zijn zak zal hebben. De dames zijn natuurlijk uitgesloten, want met hun tegenwoordige avondkleeding is het zoo gesteld, dat zij geen pepermuntje zouden kunnen verbergen zonder dat het onmiddellijk gezien werd. Het wordt dus een fouilleering. Het is onaangenaam, maar het zal wel onvermijdelijk zijn.

— Dat geloof ik ook! gromde de detective kwaadaardig.

— Ik moet U er echter op wijzen, hernam Raffles rustig dat er op zijn minst tien seconden verlopen zijn tusschen het donkerworden en het opengaan van de tusschendeuren. En ik kan U verzekeren dat tien seconden voor een handigen dief zeer veel zijn!

— Maar ik heb vlak bij de gangdeur gestaan, en die is niet geopend, dat durf ik bezweren! hernam Kingstone weder, zooals de naam luidde van den detective.

— Weet gij dat heel zeker, vroeg Raffles, nu werkelijk verbaasd.

— Volkomen zeker! Ik ben niet gewoon om mij te vergissen.

De verbazing en de ongerustheid in de groote zaal namen toe.

Niemand sprak een woord. Reeds begonnen de heeren elkander wantrouwend op te nemen.

Maar Kingstone hernam, na zijn plaats bij de deur hervat te hebben en met duistere blikken om zich heenziende:

— We zullen dat zaakje wel eens opknappen! Om te beginnen zullen die heeren die in de speelkamer zaten mij wel willen verklaren, of na het gegil van mevrouw de gravin de tusschendeur werd opengeworpen!

— Dat werd zij zeker! zeide een kleine, dikke heer met een ridderorde in het knoopsgat van zijn smoking, en zonder een spiertje haar op zijn gelaat of boven op zijn hoofd.

— Aha! riep Kingstone triomfantelijk. Er

is nog een tweede deur in de speelkamer, die weer naar de gang leidt, en dus...

— Maar die tusschendeur werd niet van deze kant opengemaakt, maar van de andere zijde! hernam het dikke, kaalhoofdige mannetje zeer kalm. Ik weet dat zoo goed omdat ik het zelf deed.

Hier en daar werd zenuwachtig gelachen, en Kingstone keek woedend rond, beet zich op de lippen, en hernam kortaf:

— Waarom deed U die deur open?

— Omdat ik hoorde gillen, en dacht dat mijn vrouw een zenuwtoeval had!

— Waarom dacht U dat? vroeg de detective wantrouwend.

— Omdat zij dat heel dikwijls heeft, als ik in een naburig vertrek zit te whisten. Zij is bang dat ik teveel zal verliezen. En dan doet zij maar alsof zij een toeval krijgt.

— Wat zag U toen U de deur opende?

— Niets!

— Het was dus al donker in deze zaal?

— Pikdonker. Ik zag heel flauwtjes een groepje dames, niet ver van de deur, en aan het gillen herkende ik gravin Kamenski. Ik geloof niet dat er veel dames zijn, het zij met eerbied gezegd, die zoo hard kunnen gillen als zij. Zij stond met haar armen opgeheven, en ik begreep dadelijk dat er iets ernstigs aan de hand was.

— Kon U zien dat zij de Tiara nog op het hoofd had?

— Daar lette ik niet op, maar ik denk het haast niet, anders zou zij toch geenredengehad hebben om zoo te schreeuwen.

Kingstone bromde iets voor zich heen, keek den kleinen man toornig aan, en vroeg weer:

— Weet U zeker dat niemand U in de duisternis voorbij is geslopen, toen U de deur opende?

— Dat weet ik met de meeste beslistheid! Dat was volslagen onmogelijk geweest, want ten eerste is de deur niet heel breed, ten tweede versperde ik den doorgang, omdat ik haar met een hand bleef vasthouden, en ten derde ziet gij zelf wel dat de speelzaal in ieder geval zoo helder verlicht is, dat niemand door die deur had kunnen gaan of het moest gezien zijn.

Alle aanwezigen hadden met groote aandacht en in spanning toegeluisterd, en de verbazing nam hand over hand toe.

De zaak begon er raadselachtig uit te zien, en hier en daar werd onderdrukt gefluisterd. Kingstone wilde weer een opmerking maken, toen de breede deur naar de gang geopend werd en een brigadier binnentrad, die vluchtig

aan zijn pet tikte, rond keek, den detective in het oog kreeg, en rapporteerde:

— Wij zijn met ons twaalven, mijnheer, en er kan geen muis uit. Overigens moet ik U zeggen, dat de bedienden breed en stijf en sterk volhouden dat er in het laatste kwartier maar een enkel persoon het huis verlaten heeft, en dat was een vriend van graaf Kamenski!

Aller oogen wendden zich weer naar den graaf, die met korte passen opgewonden heen en weer liep, en nu stil stond, en den brigadier aankeek, waarop hij woedend uitviel:

— Wat moet dat beteekenen, kerel? Wou je soms zeggen dat ik iets met de zaak te maken heb?

— Iets dergelijks valt mij natuurlijk niet in, graaf! antwoordde brigadier Hopps kalm.

Kingstone haalde zijn breede schouders op, en zeide ongeduldig.

— Ik heb ook mijn oogen niet in mijn zak. De graaf is uit de zaal geroepen door een bediende, wel vijf minuten voor dat de Tiara geroofd werd!

— Maar hij was er nog niet weer in terug, toen de Tiara geroofd was! klonk een stem, zonder dat iemand wist of kon vermoeden vanwaar zij kwam.

Het had, zonderling genoeg, den schijn gehad alsof die stem uit een hoek van de kamer kwam, waar zich op dat oogenblik niemand bevond.

Een paar dames begonnen weer zenuwachtige gilletjes te slaken maar Kingstone riep met donderend geluid:

— Ik zal moeten verzoeken, deze zaak met ernst te behandelen! Wie maakte die opmerking?

Er kwam geen antwoord.

De detective smoorde een vloek, en hernam toen:

— Op deze wijze wordt het een gekkenhuis. Ik verzoek, geen opmerkingen meer te maken, tenzij ik er om vraag. Graaf Kamenski, wie was die bezoeker?

— Een vriend van mij! antwoordde Kamenski kortaf.

— Ging hij heen voor de roof gepleegd werd? Kamenski maakte een beweging van ongeduld en zei kortzellig:

— Natuurlijk deed hij dat! Het kan niet anders. Ik zelf heb hem naar de buitendeur gebracht. Een der bedienden moet dat gezien hebben.

— Dat komt uit, chef, liet de zware stem van brigadier Hopps zich hooren.

— Wilt gij ons zeggen, wat Uw vriend kwam doen? begon Kingstone weer.

— Hij kwam mij een persoonlijken dienst vragen, en ik geloof niet dat iemand daar iets mee te maken heeft! antwoordde Kamenski hooghartig. U zult toch wel niet zoo krankzinnig zijn om te denken dat er ook maar het minste verband bestaat tusschen de toevallige komst van mijn vriend, en den diefstal van de Tiara van mijn vrouw?

— Wij moeten met alles rekening houden! ging Kingstone voort. Nu iets anders. Ik hoop dat gij in staat zijt, gravin, mij op mijn vragen te antwoorden?

— Ik hoop het! zeide Beatrice Kamenski met een zwakke, kwijnende stem.

— Herinnert gij U precies wie er bij U waren, toen de Tiara uit Uw haar werd getrokken?

De voormalige filmster keek eens rond, en wees toen een voor een de oude dames aan, met wie zij op dat oogenblik had staan praten.

Zooals gezegd waren het de vrouwen van Gezanten of hooggeplaatste beambten bij Regeering- of Stadsbestuur. Kingstone zou geen goed detective geweest zijn, als hij al die dames niet van uiterlijk en naam kende, en zijn woede en ongeduld namen nog slechts toe. Gij vroeg:

— Is U er volkomen zeker van, dat er zich niemand anders bij U bevond?

— Volkomen!

— Maar stonden er in de buurt soms andere personen, heeren bedoel ik?

— Wat noemt U: in de buurt?

— Laten wij zeggen van vijf tot tien passen!

— Dat is heel wel mogelijk! antwoordde de gravin. Ik was druk in gesprek, maar ik weet bijna zeker dat er zich vijf of zes heeren dicht bij mij bevonden, zeker niet verder dan tien passen!

— Zoudt gij U soms weten te herinneren wie die heeren waren?

— Neen.

Onverstoorbaar ging Kingstone voort, zonder zich uit het veld te laten slaan:

— Wat was het voor een gewaarwording, toen de Tiara werd gestolen? Had gij het gevoel alsof iemand in Uw haar woelde?

De gravin kreeg een kleur en antwoordde aarzelend:

— Het ging heel vlug!

— Maar het deed toch zeker pijn?

— Niet heel erg! Het was.... ik had....

— Lieve hemel, Beatrice, het gaat om een bedrag van duizenden ponden Sterling! Alles kan bij het onderzoek helpen. Ik zou er maar

liever rond voor uitkomen, dat de Tiara in hoofdzaak was vastgemaakt aan een wrong valsch haar. Vele dames dragen het tegenwoordig weer, en ik zie niet in waarom je je behoeft te geneeren!

— Beatrice wierp haren echtgenoot een alles behalven vriendelijken blik toe, maar zij bekende toch met een stem die even trilde:

— Het is waar — de mode — nu het lange haar weer in zwang komt.

— Verontschuldig U niet, madame, viel Kingstone haar haastig in de rede. Een vrouw van Uwe bekoorlijkheid heeft het volste recht om haar kapsel te verzorgen zooals zij dat verkiest. Welzoo, dat verklaart althans een zeer gering deel van het geheim! Neem mij niet kwalijk dat ik U de vraag stel, maar — was het van algemeene bekendheid, dat gij — de natuur een weinig te hulp kwam, wat Uw kapsel betreft?

— Mijn coiffeur wist het natuurlijk, en mijn kamenier.

— Dan wist ook de heele wereld het! zeide Kingstone lakoniek. En nu gaan wij verder. De ramen zijn alle stevig gesloten, zooals gij allen kunt zien, de deur naar de gang, ik herhaal het, is niet geopend, de verbindingsdeur met de speelzaal is evenmin gebruikt. En zoo moet ik wel tot de slotsom komen dat de dief geen gelegenheid heeft gehad, zich te verwijderen! Ik zal moeten verzoeken, de speelzaal te ontruimen, zoodat wij daar alle heeren bij twee tegelijk kunnen fouilleeren. Ieder kan dadelijk vertrekken na onderzoek te zijn.

De heeren bromden wat, maar niemand dacht er aan, zich te verzetten. De tweede detective was intusschen ook binnen gekomen, er werd nog een agent geroepen, en die twee zouden tot het onderzoek overgaan, terwijl de brigadier de deur bleef bewaken.

Maar in afwachting van de komst van den agent stapte het kleine, kaalhoofdige heertje met het lintje in zijn knoopsgat op graaf Kamenski toe, en vroeg hem iets op zachten toon.

Deze scheen te schrikken, en gaf op fluisterenden toon antwoord. De kleine, dikke man scheen aan te dringen, met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht, Kamenski maakte een ongeduldig gebaar, stapte op zijn vrouw toe, en vroeg haar iets. Haar wenkbrauwen gingen een heel eind de hoogte in, en zij scheen uiterst verbaasd te zijn, en ook boos.

Tenslotte gingen zij beiden naar den kleinen man toe, en spraken even met hem, waarop de laatste zich verwijderde, na een diepe buiging

voor de gravin te hebben gemaakt.

Raffles had van dit korte tooneeltje niets gemist, en Brand zag een uitdrukking van groote verbazing en ook van diepste belangstelling op zijn knap, scherp gesneden gelaat.

En intusschen begon het fouilleeren. Twee aan twee werden de heeren door de tusschendeur naar de nu helder verlichte speelzaal gebracht. Een agent, die er verstand van had, had naar de plek gezocht, waar de draad was doorsneden en die gevonden hoog tegen den muur van de gang. Het was onbegrijpelijk, hoe men die plek zonder trapleer had kunnen bereiken, maar het was niettemin gebeurd. De man had geen tien minuten noodig, om de verbinding tijdelijk te herstellen, zoodat nu ook in de groote danszaal het licht weer brandde. Het fouilleeren ging vrij snel in zijn werk, want het is duidelijk, dat men een groot voorwerp als een Tiara alleen maar in een zak kan verbergen.

Het gezelschap dunde snel, en Raffles en Brand behoorde tot de laatsten die nog overbleven.

— Begrijp je er een sikkepit van? vroeg Brand zacht, even voor hij met Raffles de kleine speelzaal zou binnentreden.

— Ik moet erkennen, dat de dief mijn algeheele bewondering heeft voor het oogenblik

begrijp ik er nog niet veel van. Het wonderlijke is, dat er hier van avond nog meer eigenaardige dingen zijn voorgevallen. Je weet dat ik het zeer ver gebracht heb in de kunst om af te zien van de lippen. Welnu, wat niemand gehoord heeft, dat heb ik kunnen zien! Die kleine dikzak kwam daareven Kamenski vragen, om voor hij heenging de honderd vijftig pond Sterling te betalen, die hij in het begin van en avond met kaarten aan hem verloren had. En Kamenski had ze niet!

— Vind je dat zoo wonderlijk?

— Zeer! Want hij had ze wel, toen hij hier in huis kwam!

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat hij ze aan zijn vrouw ging vragen, en deze hem verwonderd op haar beurt de vraag stelde, waar het geld dan gebleven was, dat zij hem zelf in zijn portefeuille had zien doen voor zij in hun auto stapten, hierheen!

— Wat gaf hij ten antwoord?

— O, een of andere uitvlucht! Maar ik weet waar dat geld is, Brand! Het zit in de zakken van den „vriend”, die hem in den loop van den avond is komen bezoeken, en wiens komst hem zoodanig verschrikte, dat hij doodelijk verbleekte bij het lezen van zijn visitekaartje!

212

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

215

HOOFDSTUK III.

HET VLOKJE HAAR.

Het worde hier maar aanstonds te boek gesteld, dat fouilleering noch het daaropvolgende onderzoek van het huis en de omgeving het minste resultaat opleverden.

Charles Brand wijdt aan deze zaak in zijn memoires eenige bladzijden, waaruit duidelijk blijkt, dat ook hij zelf in den aanvang niet het minste begrip van de raadselachtige verdwijning van het prachtige stuk, hetwelk de groote avonturier, zijn vriend, zoo gaarne in zijn bezit had willen hebben — en ook gekregen heeft!

De politie zat, zooals men dat noemt met de handen in het haar. Natuurlijk begon zij, zooals dat maar al te dikwijls het geval is, met de bedienden te wantrouwen, waarvan de meesten reeds meer dan twintig jaren in dienst waren van de Armstrongs, en tegen wie volstrekt geen bewijzen te leveren vielen. Sommigen weenden van ontsteltenis, anderen waren diep verontwaardigd, maar allen moesten na de eerste ondervraging dadelijk weer naar huis worden gezonden.

Geen hunner kon eenige verklaring afleggen, waaraan men houvast had. Op het oogenblik van de duisternis, die zoo plotseling was ingetreden, bevond er zich niemand op de gang van de tweede verdieping. De handlanger van den dief — het was immers duidelijk dat er minstens twee roovers waren geweest — had op een nauwkeurig afgesproken tijdstip, op de seconde af geregeld, de elektrische draad doorgesneden. Naar aller waarschijnlijkheid was dit verricht met een soort van schaar aan een houten staak, gelijkend op de instrumenten die de gemeentetuinlieden wel gebruiken om niet al te dikke takken van den grond af, en zonder van een ladder gebruik te maken door te snijden.

Het stond verder vast, dat de ondernemende dief op de hoogte moest zijn geweest van de minste bijzonderheden in het groote huis, en ondermeer geweten had dat de elektrische leidingsdraden tenminste op de plek niet beschermd waren door een dunne, ijzeren buis zooals dat tegenwoordig bijna overal wordt voorgeschreven. Want in dat geval zou hij met

zijn schaar niet hebben kunnen uitrichten. En dat was noodzakelijk, want het ging hier om onderdeelen van seconden!

Hoe de man daar was gekomen zonder dat iemand het had gezien bleef voorloopig een raadsel. Hoe hij het huis verlaten had was ook niet erg duidelijk. Men had het van den kelder tot den zolder doorzocht, ditmaal zonder een enkel vertrek over te slaan, en in sommige kamers had men wel een raam open gevonden, maar op zulk een hoogte en zoodanig blootgesteld aan de blikken der voorbijgangers, dat het onmogelijk leek, dat een dief zoo stoutmoedig zou zijn geweest, om daardoor heen te klimmen en zich te laten zakken aan een touw of af te dalen langs een ladder.

Overigens vond men van die soort voorwerpen evenmin eenig spoor. Het bleef een zeer vreemde zaak, tot groote wanhoop van gravin Kamenski, die reeds een belooning van niet minder dan duizend pond had uitgeloofd voor het terugbezorgen van het kostbare juweel.

De naam van den echtgenoot werd daarbij in het geheel niet genoemd. Het was overigens voor ingewijden duidelijk dat gravin Beatrice Kamenski zeer waarschijnlijk verliefd was geworden op het knappe uiterlijk van graaf Kamenski, en waarschijnlijk ook op zijn titel maar toch nog genoeg koelbloedigheid had overgehouden om hem niet het onbepaalde beheer over hare millioenen toe te vertrouwen. Voor zoover men wist bezat hij bij zijn huwelijk weinig meer dan het vaderlijke stamslot, en zelfs dat was zwaar belast, en nu leefde hij een goed leventje — maar de gravin hield de teugels, en nu en dan voelde hij op pijnlijke wijze het bit. En daarom werd de desbetreffende advertentie in de bladen alleen maar ondertekend door „Beatrice, gravin Kamenski.”

Den volgenden morgen meldde zich reeds, zeer vroeg, en tot groot misnoegen van de bewoners, een detective aan bij de Armstrongs, en deed het verzoek, nogmaals, en nu bij daglicht een onderzoek te mogen instellen.

Hij verkreeg de toestemming daartoe, ging aan het werk, en bleef er zeker twee uren mee

bezig, tot stijgende verontwaardiging van Lady Armstrong, wier humeur reeds tot het uiterste geprikkeld was door hetgeen er den avond tevoren in haar prachtige salons was voorgevallen. Geen seconde zou iemand het waanzinnige denkbeeld kunnen koesteren, dat zij bij de zaak betrokken was, maar het bleef niet minder onaangenaam — en daarenboven scheen die brutale politiemans een uitzondering te maken, want een paar malen had hij verzocht, bij haar te worden toegelaten om haar persoonlijk eenige vragen te laten beantwoorden, en daarbij had hij tamelijk wantrouwend, naar het haar voorkwam, rondgekeken, en ook haar zelve nu en dan scherp opgenomen.

Een dier vragen was geweest, op welke wijze de introductie had plaats gevonden. Mylady had daarop geantwoord dat, als gewoonlijk, gedrukte invitaties waren gezonden, waarop alleen met een pen een datum was ingevuld. De Stütze had een lijstje gekregen, en, ook al naar gewoonte, naar dat lijstje de invitaties verzonden aan vrienden en kennissen.

Fräulein Birnenkraut werd er bijgehaald en kon dit alleen maar bevestigen.

Bijna alle invité's waren gekomen op drie na, die bericht van verhindering hadden gezonden, en nog een, een gepensioneerd kolonel, die was weggebleven zonder eenig bericht te zenden, maar dat was men zoo van hem gewend. En van dat oogenblik af zette de detective alleen zijn werk voort, ondervroeg nogmaals scherp de bedienden, die hunne verklaringen van den vorigen avond herhaalden, zonder dat hij hen op de minste tegenspraak kon betrappen, en bracht nog een half uur door in de danszaal.

Toen hij heenging was het met de vaste overtuiging dat hij voor een raadsel stond, en dat er heel wat zou moeten gebeuren voor gravin Kamenski hare Tiara weer in haar bezit kreeg.

De volgende feiten stonden inderdaad vast, en er kon niet aan getwijfeld worden :

Bedienden waren er op het oogenblik van de berooving niet in de zaal geweest, op een enkelen na, die juist met een blad ververschingen rond ging, op zeer verren afstand van de gravin zoodat er geen sprake van kon zijn, dat hij iets met de zaak te maken had.

De leden van het strikje gingen om dezelfde reden geheel vrijuit. Ze hadden op een soort van verhooging gezeten, ver van de plek waar de Tiara gestolen werd, en het was volkomen ondenkbaar dat een hunner zelfs in de duisternis zijn plaats zou hebben verlaten en weer zou zijn teruggekomen zonder dat het gemerkt

werd. Overigens, ook de heeren musici hadden zich aan de onderzoeking moeten onderwerpen.

Toch stond het absoluut vast, dat er een afspraak had moeten bestaan tusschen den man die op de gang het licht uitschakelde, en dengeen, die in de zaal het juweel stal, want het was volkomen ondenkbaar, dat de man op de gang, na de draad te hebben doorgeknipt, was binnen gekomen, de Tiara had gestolen en weer was heengegaan zonder dat dit zou zijn gemerkt. Het stond vast dat de gangdeur niet open was geweest, volgens de verklaringen van detective Kingstone.

Dat die afspraak had bestaan, bleek overtuigend uit het feit, dat nauwelijks een seconde na het donker worden de kreet van de gravin had weerklonken.

Bijna dadelijk daarna was de tusschendeur geopend, men had weer tamelijk goed kunnen zien, maar toen was het juweel reeds verdwenen.

Op welke wijze? Dit bleef juist het raadsel, en de politie wanhoopte eraan, het op te lossen.

De bewuste detective ging om tien uur in den morgen heen zoo goed als radeloos, en om vijf minuten over tien schelde er een deftig heer aan, wien werd opengedaan door een bediende, die in deftigheid weinig voor hem onderdeed, en die een fijn visitekaartje overhandigde, waarop te lezen stond: „John Armstrong, Juweelenhandelaar.”

— Wilt U mijnheer of Mevrouw spreken? vroeg de bediende, onzeker.

— Geef mijn kaartje aan Mylady! beval de bezoeker, want die zal mij waarschijnlijk eerder ontvangen.

— Mag ik vragen of U familie is van mevrouw?

— Neen, dat mag je niet vragen! antwoordde de bezoeker uit de hoogte. Haast je een beetje want ik heb niet veel tijd en de zaak is van het grootste belang.

De man ging heen met het kaartje, en zoodra hij uit het gezicht was op de trap opende de bezoeker zeer bedaard en heel zacht de buitendeur weer, en liet een tweeden heer binnen, al even keurig gekleed, die zonder een woord te zeggen op zijn beurt de trap opliep, even onhoorbaar als een kat, maar op het groote portaal gekomen den bediende niet verder volgde maar rechts afsloeg, waar hij, als hij verkoos, de trap naar de tweede verdieping en ook de dientrappen kon vinden, bestemd voor het personeel.

Binnen een paar seconden was hij uit het

gezicht, en de heer John Armstrong glimlachte.

Er verliep bijna een volle minuut voor de bediende weer terugkeerde met het verzoek, hem te willen volgen. Mylady was wel niet in de goede stemming, en bovendien zou mijnheer Armstrong wel zoo goed willen zijn, zelf op te merken, dat het uur voor een bezoek wel buitensporig vroeg was, maar Mylady had een neef van den naam van John Armstrong, dien zij in acht jaren niet gezien had, en daarom zou zij mijnheer ontvangen.

De bezoeker had zwijgend geluisterd en liep even zwijgend achter den bediende aan de trap op, maar nu naar links, totdat de man hem binnen liet in een zeer fraai maar op ouderwetse wijze gemeubeld vertrek, waar Mylady gezeten was, aan de eene zijde geflankeerd door een doosje asperinepoeders, en aan de andere door een fraai geslepen flacon met Eau de Cologne.

Zoodra de beiden de deur weer gesloten had, stond zij halverwege op, keek den bezoeker aan, zakte onmiddellijk weer in haar stoel terug, en stamelde:

— Ben jij — is U John Armstrong? Maar dan ben je wel verschrikkelijk veranderd, jongen! Je bent toch immers John, de eenige zoon van mijn schoonzuster?

— Neen mevrouw, tot mijn spijt moet ik die eer afwijzen. Die naam is maar een aanloop. Een soort van introductie. Ik vreesde dat U mij mijn verzoek niet zou toestaan, als dat kaartje daar een anderen naam had vertoond.

Mylady verschoot van kleur en zei kortaf:

— Daar kon U wel eens gelijk aan hebben, mijnheer, en ik vind Uw wijze van doen zeer zonderling! Maak het dus kort, wat ik U verzoeken mag. Wie is U, wat wilt U hier, en wat beteekent het dat gij onder een voorwendsel tot mij doordringt?

— Wij zullen maar met de laatste vraag beginnen, als gij het goedvindt, antwoordde de bezoeker droogjes. Op dat kaartje staat ook, dat ik juweelenhandelaar ben. Dat is slechts in zooverre waar, dat ik er buitengewoon veel belang in stel! Ik zal kort zijn, mevrouw. Mijn beroep is in hoofdzaak het opsporen van verloren geraakte diamanten — en soms ook van andere. De politie — ik heb niets dan waardeering voor haar, voor haar ijver en haar bekwaamheid, maar het is toch ook maar politie, en zij beschikt niet over mijn middelen. Het moet U zeer onaangenaam geweest zijn, dat juist in Uw huis een zoo kostbaar stuk werd ontvreemd.

— Zeer onaangenaam, mijnheer, maar ik kan mij niet voorstellen....

— Laat mij slechts even uitspreken, en het zal U wel duidelijk worden! Er is U veel aan gelegen, dat de Tiara weer terecht komt?

— Dat is te zeggen....

— Dat is te zeggen, dat het U al bitter weinig zou interesseeren als de diefstal elders had plaats gehad, want gij zoudt er niet aan gedacht hebben, een film dame in Uw salons te ontvangen, als zij niet getrouwd ware met een graaf!

— Mijnheer, ik moet zeggen dat uw vrijpostigheid mij verbaast! riep Mylady uit, toornig opspringend.

— Zij zou U minder verbazen, mevrouw, als gij wat meer met het artikel in kwestie in aanraking kwaamt — of met gewone eerlijkheid! hernam de bezoeker zeer bedaard. Ik zal kort zijn. Ik vraag om verlof, hier een uur te mogen blijven, om een onderzoek in te stellen.

— Maar een detective verlaat daar zooveen mijn huis! riep de vrouw des huizes wanhopig uit. Hij heeft hier twee uren rondgesnuffeld en mij vragen durven stellen, die.....

— Mevrouw, die hebt gij van mij niet te verwachten, op slechts een enkele na: Kent gij de lieden die gij gisteren had uitgenoodigd sedert lang en zeer nauwkeurig?

— Dat zeker niet! Velen kende ik al tien jaren en langer, maar er waren er ook bij die ik voor den tweeden of derden keer zag!

— De Kaminski's bij voorbeeld?

— Haar had ik nog nooit gezien, en hij was voor den tweeden keer hier!

— Wie bracht U met hem in kennis?

— Dat zou ik U niet meer kunnen zeggen! Mijn man bracht hem eens mee, van zijn club, naar ik meen. Waarom vraagt gij dat?

— Omdat het antwoord misschien van nut kan zijn, bij het onderzoek. Wilt ge mij dit eene uur toestaan? Het spreekt van zelf dat gij mij kunt laten vergezellen door een bediende — bijvoorbeeld de man, dien ik daar zag, toen de roof plaats vond.

Mylady maakte een ongeduldige beweging, en zei toen:

— Gij zijt zeer lastig mijnheer, en ik geloof nu ook wel dat ik U zeker niet zou hebben toegelaten als gij dadelijk had gezegd, dat U een particuliere detective zijt....

— Pardon Madame — een speurder naar juweelen! verbeterde de bezoeker.

— Mijnentwege. Nu gij eenmaal hier zijt, kunt gij dat onderzoek instellen, maar gij moogt het wel hooren, dat ik voortaan mijn deur zal

gesloten houden, voor dergelijke onderzoekers.

— Het is mij aangenaam dat te hooren, Madame, want dan zal de eer van de ontdekking uitsluitend aan mij komen!

Lady Armstrong had reeds op een belknop gedrukt, en zeide tot den huisknecht, denzelfden, die den ondernemenden juweelenliefhebber had binnen gelaten:

— Stuur Higgins hier.

De deur ging weer dicht en er werd niets meer gezegd voor zij weer geopend werd, om doorgang te verleen aan Higgins, zeker een erfstuk van de familie, bijna zeventig jaar, klein, bijna spierwit maar met nog levendige oogen en nauwelijks gebogen.

— Mylady heeft mij ontboden? vroeg hij, in onderdanige houding bij de deur plaatsnemende.

— Ja, Higgins. Breng dezen heer naar de danszaal, leg hem alles uit wat er gisteren gebeurd is, en....

— Dat is volstrekt niet noodig, madame want dat weet ik nauwkeurig! zeide de bezoeker met een glimlach. Hij behoeft alleen maar op mij te letten, en antwoord te geven op de weinige vragen die ik hem zal stellen. Apropos — was het haar van gravin Kaminski echt?

— Heel zeker niet, want vier van mijn vriendinnen verzekeren dat zij het vorige jaar git-zwart was! antwoordde Mylady grimmig.

— Dank U. Wij kunnen dus wel aannemen, dat zij heur haar geverfd heeft sinds dien tijd. Weet gij soms, hoelang zij met Kaminski getrouwd is?

— Nog geen half jaar! Maar wat hebben die vragen in 's hemelsnaam met de zaak te maken?

— Misschien niets — misschien zeer veel, madame! Dat zal het volgende half uur misschien reeds uitmaken! Ik dank U zeer voor Uwe bereidwilligheid en Uwe vriendelijke ontvangst, en zal het U in geen geval meer lastig maken!

Een zeer diepe, elegante buiging, en de zonderlinge bezoeker had het vertrek verlaten, waarin hij Mylady achterliet, die zich afvroeg, maar vruchteloos, of zij voor den gek was gehouden of niet.

Maar mijnheer Armstrong, zooals wij hem voorloopig maar zullen noemen, liep regelrecht en haastig naar de groote feestzaal, tot niet geringe verwondering van den ouden Higgins, die hem op den voet volgde, bijna buiten adem, en hem geen enkele aanwijzing had gegeven.

De zaal baadde nu in het daglicht, want de

zon drong ongehinderd naar binnen, zoodra de bezoeker met krachtige hand aan de koorden van alle gordijnen had getrokken, tot schrik van Higgins, die nog nooit van zijn leven zooveel daglicht in deze zaal had zien binnendringen, dat er steeds werd buitengesloten, uit vrees dat de prachtige damast van de meubelen en de teedere kleuren van de gobelins en enkele vloerkleeden te lijden zouden hebben.

Armstrong liep langzaam langs de wanden van het groote vertrek, steeds gevolgd door Higgins, en bekeek met groote aandacht en den blik van een kenner het prachtige, kostbare wandtapijt, de buitengewoon fraaie haardstede, gebouwd in het begin van de zeventiende eeuw, het hooge, fraai beschilderde plafond en de lambrizeering van bijna zwart geworden eikenhout, die overal de wanden tot bijna manshoogte versierde.

Op donkere dagen zou deze zaal stellig somber zijn wegens de donkere tint van deze beschotting en van de wandtapijten, maar nu plaste het zonlicht ongehinderd naar binnen en deed alle bijzonderheden uitkomen.

Armstrong bekeek eerst zeer aandachtig den schoorsteenmantel, van geel geaderd marmer, en die op jammerlijke wijze gemoderniseerd was door er een roodkoperen, electrischen haard in te plaatsen, wandelde toen verder, klopte nu en dan tegen het eikenhouten beschoot, en stond weer stil op de plek, waar de berooving had plaats gevonden. Hij mompelde in zichzelf, rondziende:

— Hier stond zij, omringd door de oude dames. Een daarvan, daar wil ik mijn hoofd wel onder verwedden is waarschijnlijk heel wat anders geweest dan een oude dame. Dat moet later uitgezocht worden. Nu, het wordt plotseling donker, onze gravin geeft een schreeuw, en een paar seconden later is de Tiara weg. De ramen zijn dicht. De deur naar de gang is niet geopend geweest. Die naar de speelzaal werd versperd. De heeren zijn allen zorgvuldig doorzocht. Van de dames kon niemand zulk een groot stuk, bijna een kroon, verborgen houden. De zaal heeft volstrekt geen meubelen, om er iets in weg te bergen — met uitzondering van de vleugelpiano, maar die stond toevallig wel vijftien meters van het groepje verwijderd. Bovendien was ze dicht. Bovendien is ze onmiddellijk door Kingstone onderzocht. Toch was de Tiara weg. Zij is niet in mist opgegaan, en dus.....

Armstrong liep weer naar den schoorsteen, keek er in, taxeerde den afstand, en mompelde

hoofdschuddend :

— Volkomen onmogelijk ! Het ding zou over den parketvloer holder-de-bolder zijn voortgerold aan het koord, waaraan het had moeten zijn opgetrokken, en dat zou gehoord zijn.

Hij kwam weer terug, keek naar boven, naar de fraai geschilderde, gevleugelde engeltjes en cherubijntjes, met bolle wangen, en mollige lijfjes, tuurde nog wat scherper, en vroeg plotseling :

— Heb je hier een ladder bij de hand, vriend ?

Higgins aarzelde even, keek een beetje schichtig, maar plotseling scheen hij een inval te krijgen en zei haastig :

— Als mijnheer even wil megaan ? Er ligt er een op de overloop, maar ik ben oud, en het ding is nogal zwaar....

De bezoeker glimlachte onmerkbaar, en zei :

— Natuurlijk zal ik je helpen. Voort maar !

Zij gingen door de deur van de speelzaal, kwamen van hieruit op de achtergang, liepen naar een soort van overloop, en vonden daar inderdaad een lange, dubbele leer, zooals de behangers ze wel gebruiken, en zooals ze ook onmisbaar zijn in groote heerenhuizen met hoog

gezolderde kamers.

Zij droegen dezen dubbelen ladder terug, en Armstrong plaatste hem met de hulp van Higgins op de plek waar het groepje dames met gravin Kamenski had gestaan.

Hij moest bijna alle treden beklimmen, op drie na, maar toen kon hij ook met de hand heel gemakkelijk de zoldering bereiken.

Hij bekeek aandachtig een van de gevleugelde hoofdjes, met dikke wangen, en glimlachte.

En daar was wel reden toe.

Want het engeltje vertoonde een hoogst eigenaardige bijzonderheid — het had een soort van ijl, klein kinbaardje.

De kleur ervan was rosblond.

Armstrong drukte voorzichtig met een vinger top tegen het ronde kinnetje.

En heel gemakkelijk kon hij het engelenkopje, met de lachende blauwe oogen, een weinigje omhoog duwen.

Het vlokje haar, dat vastgeklemd had gezeten in de smalle reet, viel in zijn hand. Hij keek er even naar met glinsterende oogen, en kwam toen haastig de trapleer weder af.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK IV.

FRAULEIN BIRNENKRAUT.

Higgins had niet eens kunnen zien wat er eigenlijk gebeurd was, zoo vlug ging alles in zijn werk. De afstand was ook groot, en zijn oogen waren niet meer wat ze vroeger waren geweest.

De bezoeker had het vlokje haar al in een vestzakje laten verdwijnen en zeide schijnbaar onverschillig :

— Een buitengewoon fraaie plafondbeschildering. Zij kon van Murillo zijn, als het huis zelf een halve eeuw vroeger gebouwd was. In ieder geval is het een voortreffelijke imitatie. Vertel mij eens vriend — wat is er boven deze zaal?

De oude man moest zich even bedenken voor hij antwoordde :

— Hier boven is de bibliotheekkamer.

— Daar komt natuurlijk nooit iemand?

— Hoogst zelden! Vroeger had Mylord een bibliothekaris, en die heeft ook een catalogus gemaakt van de duizenden boeken, maar er gaan maanden voorbij zonder dat iemand er een voet zet.

— Dat vertrek ligt dus op de derde verdieping. Wat zijn er nog meer voor kamers?

— Wel, drie logeerkamers, de groote linnenkamer, de kamer van Fräulein Birnenkraut en nog cenige vertrekken die niet gebruikt worden.

— Hoe lang is juffrouw Birnenkraut hier wel in dienst?

— Een maand of drie! antwoordde Higgins, verbaasd over de wending die de vragen van den bezoeker gingen nemen.

— Is zij op het oogenblik thuis, denk je?

— Dat is te zeggen — dan zou zij weer thuis gekomen moeten zijn, want zij is vanmorgen de deur al uit geweest!

Armstrong beet zich op de lippen, en er kwam een rimpel in zijn voorhoofd toen hij vroeg :

— Gaat ze wel vaker zoo vroeg uit?

— Neen, dat heeft ze nog nooit gedaan.

— Had ze iets bij zich — een pakje, een tasch?

— Wel, daar heb ik niet op gelet, antwoordde Higgins verbluft. Maar ze zal wel zoo'n ouderwetsche boodschappentasch hebben gehad, zoo 'n Duitsch ding, dat ze altijd meesjouwt. Wilt

U haar soms spreken?

— Dat is te zeggen — dat kon ik wel eens doen, maar je behoeft me volstrekt niet aan te dienen. Wijs me alleen maar haar kamer.

— Mijnheer, U denkt toch hoop ik niet, dat Fräulein Birnenkraut met deze zaak.... begon Higgins met trillende stem.

— De hemel beware mij! riep Armstrong op een toon van diepe verontwaardiging. Maar zij kan mij misschien nuttige inlichtingen geven, en dan is het beter, de getuigen een weinig te overvallen!

Hij raadpleegde zijn horloge, en toen vouwde hij de ladder op, en droeg hem met Higgins weer naar de plaats waar hij hem gevonden had.

Toen beklommen zij de diensttrap, liepen over een smalle gang, gingen die ten einde, bereikten zoo een portaal, en daar stond Higgins stil en zeide zacht :

— Dat is de deur van haar kamer. Wil ik eens aankloppen?

— Dat is volstrekt niet noodig, vriend. Dat zak ik zelf wel doen.

Hij trad naar voren en klopte op de deur. Er kwam geen antwoord. Hij draaide aan de knop, maar de deur bleek op slot te zijn.

— Ja, dan is ze ook uit, en nog niet terug, zeide Higgins. Maar stil, daar komt Fräulein Birnenkraut juist de trap op!

Inderdaad, de Duitsche huishoudster besteedte juist de hoofdtrap, en haar vlugge bewegingen verbaasden mijnheer Armstrong — of misschien verbaasden zij hem ook wel volstrekt niet.

De huishoudster had hem nog niet gezien. Maar toen zij het hoofd ophief en de twee op het portaal zag staan matigde zij onmiddellijk haar snelheid, kromde haar rug een weinig, plaatste vlug haar bril op de neus, en legde heel wat langzamerderest van den weg af, totdat zij verbaasd vroeg, met haar sterk hoorbaar Duitsch accent :

— Wat moet dat beteekenen, Higgins? Stond je op mij te wachten? Wat wil deze heer?

— Ik zou U gaarne een oogenblikje spreken, mejuffrouw, zeide Armstrong in uitmuntend

Duitsch. Hij had voortdurend naar de tasch gekeken, een vrij versleten ding, dat zij in de linker hand had genomen om de deur met de rechterhand te openen.

Else Birnenkraut keek den spreker een oogenblik onderzoekend aan, haalde de schouders op, wierp de deur van haar kamer wijd open, en zeide — en mijnheer Armstrong meende een moeilijk verholten spot in haar stem te hooren :

— Ik heb wel vijf minuten voor U, mijnheer, ofschoon ik U in het geheel niet ken, en volstrekt niet weet, wat gij mij te zeggen kunt hebben.

Armstrong maakte slechts een stomme buiging, en trad vervolgens op de hielen van de Duitsche het vertrek binnen, terwijl mijnheer Higgins tamelijk verbluft op het portaal achterbleef, en een oogenblik later hoofdschuddend de trap begon af te dalen.

Niet zoodra was de deur gesloten, of Armstrong begon glimlachend :

— U heeft me vijf minuten toegestaan, Fräulein, en het is niet veel, maar ik hoop toch dat het genoeg zal zijn. U permitteert?

Voor zij nog een antwoord had kunnen geven had hij snel de tasch opgenomen, die zij op de tafel had geplaatst, en opende ze. Hij had daartoe slechts een paar knipjes op zijde te schuiven. Het was maar een heel eenvoudige city bag van grijs linnen, een goedkoop bazarding.

Het was volkomen ledig, met uitzondering van een prop papier. Armstrong haalde ze vlug uit elkaar. Het was een dagblad van den vorigen avond.

Hij keek Else Birnenkraut met een eigenaardig lachje aan, die met een strak gezicht en nu niet meer lachend toekeek, en zei luchtig :

— Uw boodschappentasch heeft U niet veel opgebracht, naar ik zie. Gaat U wel eens meer zoo vroeg uit 's morgens?

— Voor wij verder gaan, mijnheer, begon de vrouw langzaam, is het onbescheiden, als ik U vraag, wat U eigenlijk van mij wilt, en wat die zonderlinge opmerkingen beteekenen? Wie is U eigenlijk?

— Laten wij voorloopig aannemen dat ik een detective ben, Fräulein. Dat is voor beide partijen het gemakkelijkst.

De vrouw verbleekte, heel even maar, en voor het overige bleef zij volkomen kalm, en wist zich uitstekend te beheerschen, wie of wat zij dan ook zij mocht.

Zij haalde de schouders op, wees op een stoel, en zei met een toch wel bevende stem :

— Gaat U dan even zitten, ofschoon ik U

moet bekennen, dat ik nu nog minder begrijp van het doel van Uw komst.

— Ik dank U, Fräulein, maar ik ben een eigenaardig mensch — ik sta liever. Om maar iets te noemen zou ik dan vlugger bij de deur kunnen zijn, dan ... De ontwikkeling van ons kort gesprek mocht er U eens toe dwingen, het hazenpad te kiezen, en dat zou mij leed toen — want ik zou het moeten beletten.

— En waarom zou ik het hazenpad moeten kiezen? vroeg de Duitsche met haar onschuldige gezicht, en ze zag er nu werkelijk vertrouwenwekkend uit, met haar stalen bril, heur even grijzende haren, haar te lange rokken, en haar plumpe schoenen.

Armstrong nam haar eens op met een goedkeurenden blik, en pas na een oogenblik antwoordde hij :

— Dat men nooit weten. Vrouwen zijn soms zoo zenuwachtig. Maar ik geloof niet dat U het bent.

Hij had bedoord een vergrootglas uit zijn zak gehaald, zoo een dat men kan opvouwen, nam de prop papier weer, onder zocht die zorgvuldig, scheen er iets in te vinden, bekeek ook de tasch van binnen, nam er iets uit, dat hij naast het eerste legde, op het donkere tafelkleed.

Hij bukte zich, om de vijf of zes heel kleine haartjes te bekijken, door zijn vergrootglas, en zeide, nog altijd in die houding staande, en heel rustig :

— Mag ik U verzoeken, Fräulein Birnenkraut, of hoe de geachte naam anders mag zijn, U niet te verroeren? Ik zie daar dat U Uw voeten beweegt, in de richting van dat ladekastje, en aan verrassingen, geslaagd of niet, heb ik altijd een gruwelijken hekel gehad. Wel, die haren lijken verbaasd veel op — haren van een mijnner bekenden! Natuurlijk een toevallige samenloop van omstandigheden!

Hij richtte zich zeer vlug weer op, keek haar scherp aan, en vervolgde :

— Vertelt U mij eens, juffrouw Birnenkraut, draagt U al lang een pruik?

Zij gaf geen antwoord, maar werd heel bleek, en alle Duitsche gemoedelijkheid zakte eensklaps van haar af. Zenuwachtig werd ze volstrekt niet — zij werd slechts een gevaarlijke, in het nauw gebrachte vrouw, die van plan was, zich tot het laatste te verdedigen.

Armstrong was met uitgestrekte hand op haar toegetreden, maar zij deed bliksemsnel een stap achteruit, rakte zich zelve de grijze pruik van het hoofd, en zeide heesch :

— Raak me niet aan! Ik kom er immers

voor uit, dat ik me vermom? Ze vroegen hier een vrouw van minstens vijftig jaren, en — en ik moest geld verdienen, ik — ik had het arm.

— En van daar die truc! vulde Armstrong spottend haar zin aan. Heel knap bedacht. Zet nu die bril ook maar eens af. Heel goed zoo. Waarachtig, als men nu die vale gelaatskleur wegdenkt, die cok wel niet echt zal zijn, de rokken een beetje korter, zoodat het werkelijk fraai gevormde been wat beter te zien komt, en die plumpe schoenen vervangen door sierlijke schoentjes met hooge hakken — wel, dan ziet Fräulein Birnenkraut er lang niet kwaad uit, en zelfs heel aantrekkelijk! Het haar is blond, al is het dan niet zoo blond, als dit hier op de tafel — gelukkig! anders zou ik nog in de war zijn geraakt. Wat denkt U van de plafondbeschildering beneden?

De bezoeker was onder het spreken als in gedachte naar de ladekast gegaan, en stond daar nu tegen aan geleund, achter zijn rug met zijn vingers op den tovenkant trommelend.

De vrouw stond zwijgend voor hem, het hoofd een weinig voorover geneigd, en hem met haar schitterende oogen aanzierende, oogen die heel weinig goeds voorspelden. Ze zei nu rustig:

— Ik merk dat je een boel weet. Ik wist niet dat er zulke knappe koppen bij Scotland Yard waren. Dat valt me erg mee. Wel, hoe luidt de beschuldiging?

— Komaan, kindlief, je bent snugger genoeg om die vraag zelf te kunnen beantwoorden! zeide Armstrong schouderophalend. Je wordt er van beschuldigd, met de hulp van een of meer medeplichtigen de kostbare Tiara van gravin Kamenski te hebben gestolen. Hoe je wist dat er een heel klein luikje is in het plafond, daar krijg ik geen hoogte van, maar je moet het geweten hebben, evengoed als je wist dat onze voormalige filmster hier gisteren avond zou komen, versierd met haar prachtigste juweelen! Dit laatste is intusschen niet raadselachtig, want U zelf heeft de uitnodigingen moeten verzenden! Ik vermoed haast dat een van de oude dames die op het noodlottige oogenblik om haar heenstonden, een simildame was, als ik mij zoo mag uitdrukken, een helder of een helpster, die bliksemssnel de Tiara heeft losgerukt en bevestigd aan het haakje, dat gij aan een dun hengelsnoer door de opening in het plafond naar beneden liet. Dat is overigens van minder belang. Ik vond aan de kin van een der ongeltjes een heel klein lokje haar, en dat bracht mij natuurlijk dadelijk op het goede spoor. Dit haar is volmaakt hetzelfde. Komaan,

kleine Else, laten we de zaak niet rekken, en zeg me nu maar dadelijk waar je van morgen in die tasch het moois hebt heengebracht?

Zij kwam langzaam op hem toe, zonder nog iets te zeggen, en met haar handen op haar rug.

— Blijf waar je bent! schreeuwde hij.

Zij had bliksemssnel de hand opgeheven, en in haar vuist blonk het scherpe, zeer spitse lemmet van een kleinen dolk.

Armstrong echter was nog vlugger geweest.

Achter zijn rug had hij zeer vlug de lade opengetrokken, en daaruit een kleine browning genomen, die hij nu op haar richtte met de woorden:

— Jij kleine duivelin! Ik zou je aanraden, je wat kalm te houden. Zou je werkelijk den moed hebben gehad, hier in deze kamer een man overhoop te steken, dien de oude Higgins met eigen oogen hier heeft zien binnen gaan? Dan zou je toch dommer zijn, als waarvoor ik je gehouden heb! Leg die dolk neer! En ga daar nu zitten! Ik wist wel, dat ik van dit soort speelgoed zou vinden in het meubel achter mij, waar je juist naar toe wilde wandelen, toen ik zoeven over die drommelsche haren gebogen stond. Mevrouw schijnt er een heel arsenaal op na te houden! Komaan, kleintje, krijg ik van je te hooren, waar je het moois gebracht hebt?

De vrouw was nu weer volkomen kalm, en zei glimlachend maar met een duister, gevaarlijk licht in haar oogen:

— Je kunt me volstrekt niets bewijzen! Ik heb met den diefstal niets te maken.

En waarom wilde je dan zoeven tracteeren op een por met dat spitse ding?

— Iedere vrouw heeft het recht om zich te verdedigen, als ze zich bedreigd voelt.

— Waarschijnlijk zal de Justitie daar heel anders over denken! Kleed je maar aan, jongedame, en ga rustig met mij mee! Pak maar wat kleeren in, want ik ben drommels bang, dat we je voorloopig niet los zullen laten.

Else Birnenkraut scheen een oogenblik in beraad te staan.

Toen veranderde haar uiterlijk plotseling, en ze vroeg met een vleiend stemmetje:

— Ik wil wel meegaan, inspecteur, maar je zult me toch wel toestaan, me even te verkleeden?

— Dat spreekt van zelf! antwoordde Armstrong. Die pruikenrommel zal ik maar meenemen, als je het goedvindt, en ook deze city bag neem ik in beslag. Je doet maar net alsof ik er niet ben.

— Wat denk je wel van me? Ik ga hier naast, in mijn toilet-kamertje. Als je wilt, kun je de tusschendeur open laten. En je mag je ook overtuigen dat er geen andere uitgang is naar de gang!

Armstrong, haar steeds met zijn revolver in bedwang houdend, opende een tusschendeur, keek even rond in een klein vestrek, dat zijn licht ontving door een smal raam, en waarin een groote kleerenkast met een spiegeldeur een vaste waschtafel en een paar stoelen stonden, en zei toen hoffelijk:

— Ga hier dan maar binnen, jongedame, maar maak een beetje voort. Ik geef je tien minuten om je te verkleeden. Dat is ruimschoots voldoende. Je gaat niet naar een bal, denk dat maar niet! Ik zal intusschen, als je het goed vindt, deze meubels eens nakijken, want men kan nooit weten!

— Je moet maar doen wat je niet laten kunt! zeide Else Birnenkraut schouderophalend. Ik waarschuw je nog eens, dat deze dwaze vergissing je geen goed zal doen in je loopbaan — je moet het zelf maar weten!

— Zoo mag ik het hooren! Laat het maar gerust aan mij over. Als ik mij vergis, dan komen de gevolgen op mijn hoofd. Ik waardeer het erg, dat je daar je aandacht aan besteedt. En vlug nu een beetje, want ik heb vandaag meer te doen.

Else Birnenkraut nam een paar voorwerpen mee, en trad haastig het aangrenzende vertrekje binnen.

Op bevel van Armstrong liet zij de tusschendeur open.

Het was dus vrij duidelijk te hooren, wat er in het kleine kleedvertrek geschiedde.

Armstrong onderzocht voor de leus eenige meubelen, deed een wandkast open, maar luisterde intusschen scherp toe, terwijl een zonderlinge glimlach zijn lippen plooidde.

En in zich zelf mompelde hij, terwijl hij rondging in het vrij groote vertrek:

— Nu is ze gaan zitten, doet haar groote laarzen uit, en trekt haar fijnste schoentjes aan — nu sluit ze het kastje weer, waaruit ze die genomen heeft. Dat is het ritselen van zij nu doet ze zeker een regenmantel aan — nu stilte — dat wil zeker zeggen dat ze voor den spiegel haar mooiste klokhoedje opzet. Nu opent ze met veel lawaai, om mij toch maar gerust te stellen, de deur van de groote kast, — en nu verlaat zij die kast door het geheime deurtje achter in, en staat op de gang! En op dit oogenblik zal ze wel zoo hard als ze kan over den dikken looper voortsnelen, om toch maar vlug het huis te verlaten, nog niet wetende wat ik weet! Vaarwel, Fräulein Else Birnenkraut, of liever — tot spoedig wederziens, want nu John Raffles je eenmaal tusschen de vingers heeft, nu laat hij je ook zoo spoedig niet weer los!

En de groote avonturier, zeer verheugd over de wijze waarop hij als Armstrong zijn taak had verricht, en over den loop van zijn onderzoek, stond heel bedaard op, stak brownie en dolk in zijn zak, wikkelde de gevonden, rosblonde haren met groote zorgvuldigheid in een stukje papier, dat hij in zijn portefeuille deed, nam de city bag ter hand, ging naar de tusschendeur, overtuigde zich dat het zijkamertje inderdaad leeg was, en deed het smalle deurtje in den muur weer dicht, dat tevens den achterkant vormde van de kleerenkast, die hij eveneens sloot.

Glimlachend zei hij voor zich heen:

— Het heeft toch altijd iets voor, als men de inrichting van zulk een fraai, oud huis, waar men een en ander denkt te verrichten, door en door kent!

En na deze bespiegeling ging hij rustig de trap af, wisselde enkele woorden met Higgins, en verliet het huis weer, zonder eenige overhaasting, en als iemand die volkomen zeker is van zijn taak.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigarette?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

TWEEËRLEI SPOOR.

Omstreeks twee uren later zat Raffles in een klein wijnhuis in de wijk van Soho, dat het eigendom was van een Italiaan, en wachtte zonder een spoor van opwinding of spanning op de komst van Brand.

En al zoude het nog uren hebben moeten duren, voor de jonge man kwam opdagen, de groote avonturier zou daar even rustig en zonder ongeduld te toonen zijn blijven wachten. Maar dat behoefde toch niet. Want om bij twaalven trad Brand binnen, keek even rënd, liep op het tafeltje van Raffles toe, en nam er aan plaats, even met het hoofd knikkend.

Het was op dat uur zeer stil in het café, de twee kellners dommelden een beetje in de buurt van het buffet, en de beide vrienden konden met elkander praten zonder gevaar te loopen, dat men hen zou kunnen beluisteren.

— Ik behoef maar naar de uitdrukking van een gezicht te zien, om te weten dat je geslaagd bent in je opzet, mijn waarde! begon Raffles fluisterend. Ik verwachtte ook niet anders. Was het lastig?

— Volstrekt niet! Ze scheen zich volmaakt veilig te gevoelen, ook al haastte ze zich zoo veel mogelijk.

— Merkte ze niet dat ze achtervolgd werd?

— Ze kan er geen flauw vermoeden van hebben gehad, want ik heb de gesloten auto gebruikt.

— Vertel het mij maar.

— Wel, nog geen kwartier nadat zij het huis van de Armstrongs was binnengegaan kwam ze er al weer uit. Je had me gezegd dat ik heel waarschijnlijk een oude dame naar binnen zou zien gaan en een jonge weer naar buiten zou zien komen en dat gebeurde ook zoo. Maar

voor ik verder ga moet ik je eerlijk verklaren, volstrekt niet te begrijpen, hoe je die vrouw al kon verdenken, nog voor je 't huis binnenging voor je onderzoek!

— Brand, het was nog geen echte verdenking, het was nog maar een heel vaag vermoeden! Ik gaf je de opdracht alleen om zeker te gaan. Zie hier mijn redeneering. Het stond onmiddellijk voor mij vast, dat de diefstal moest zijn begaan door iemand die het huis door en door kende en, wat meer zegt, volkomen op de hoogte was van wie er gisteravond zouden komen. De bedienden gingen vrijuit, en wij weten reeds, dat Fräulein Birnenkraut nog maar heel kort in dienst, de uitnodigingskaarten verzond — en dus ook bij machte was, een van die uitnodigingen binnen te houden, en de geinviteerde te vervangen door een helpster! Verder wist ik met iets dat veel op zekerheid geleek, dat de Tiara in hooger sferen, dat wil zeggen door de zoldering moest zijn verdwenen. Het kon bijna niet anders. Dat overwoog ik gisteren zelfs al. En omdat Fräulein Birnenkraut ook boven woonde, was de gevolgstrekking niet al te gewaagd, dat zij wel eens meer van de zaak kon weten. Van daar mijn opdracht. Toen ik haar tasch onderzocht had, werd mijn vermoeden natuurlijk dadelijk zekerheid. Er zaten eenige haren in, afkomstig uit het kapsel van gravin Kamenski. En nu is het jouw beurt. Waar ging zij heen?

— Regelrecht naar een huis in Kensington. Welk voertuig gebruikte ze?

— Een gewone taxi. Ze vond er een, na een paar minuten te hebben geloopt. En ze dankte den chauffeur af, toen ze een honderdtal meters van het huis in kwestie verwijderd was.

— In dat huis woonde natuurlijk haar helper?

— Ja, op de bovenste verdieping, om zoo te zeggen onder de dakpannen. Zonderling, daar wonen meestal juweelendieven! zeide Raffles peinzend. Ik vermoed haast dat de onmiddellijke nabijheid van het dak hen aanlokt, en hun een gevoel van zekerheid verschaft. Had ze hem niet van te voren getelefoneerd?

— Neen! Misschien durfde ze dat niet, en vond ze het veiliger, hem persoonlijk te gaan waarschuwen.

— Heb je haar in het huis kunnen volgen?

— Tot zelfs voor de deur van de woning van dien kerel. Jef O'Mara is zijn naam.

— Heb je soms iets kunnen hooren?

— Woord voor woord zelfs. Zij had in haar haast de woningdeur van binnen niet gesloten, ik kon dus binnengaan, en voor de kamerdeur staande, hoorde ik alles, ofschoon zij op gedempten toon spraken. Maar ze waren zoo opgewonden dat ze onmogelijk zacht konden spreken!

— Het ding was daar natuurlijk?

— Ja, daar heeft ze het vanmorgen gebracht, boven op een bus gezeten! Je moet maar durven!

— O, juist de gewoonste dingen leveren het minste gevaar op! Dingen die iedereen doet! Wie let er op een eenvoudig gekleede vrouw met een ordinair handtaschje? Wat zei hij, na haar waarschuwing te hebben ontvangen?

— Hij vloekte eerst geweldig, schold haar uit, verklaarde dat zij onhandig was geweest, zij sloeg van zich af, maar nadat zij tien minuten besteed hadden aan die wederzijdsche scheldpartij, sloten zij vrede, en besloten, zoo spoedig mogelijk met het kostbare ding te verdwijnen!

— Waarheen? Toch zeker niet naar Amsterdam of Rotterdam, want daar is op het oogenblik volstrekt geen vraag naar juweelen!

— Bergen schijnt hun doel te zijn in Noorwegen! Zij willen vandaag nog weggaan. Vanmiddag om drie uur gaat er een trein naar het Noorden, de „Flying Scotchman” en als het maar even kan willen zij van nacht nog van Newcastle oversteken naar Bergen!

— Met de gewone stoombootlijn?

— Ja. Zij stelde voor, een motorboot te huren, maar hij vond de boot veel veiliger.

— En daarin heeft hij ook geloof ik gelijk! Bootverhuurders loopen veel eerder in den kijker. Wat deed je, zoodra je dat wist?

— Wel, ik heb Henderson in de buurt van het huis achtergelaten en op post gezet, in geval

zij nog van inzicht mochten veranderen.

— Is zij bij hem gebleven?

— Neen, hij stuurde haar weg, ofschoon zij dat wilde, want dat was te gevaarlijk, zeide hij.

— Ook daarin had hij gelijk! zeide Raffles, even met het hoofd knikkend. Hij behield natuurlijk het diamanten hoofdtooisel?

— Ja.

— Nu, voor vanavond behoeven wij geloof ik niets te doen in die richting. Maakten zij een afspraak, waar zij hem van avond zou treffen?

— Zij zullen elkander treffen aan het station, maar net doen alsof zij elkander niet kennen.

— Er is een ding dat ik nog niet begrijp, hernam Raffles peinzend. De vrouw zal natuurlijk na wat er gebeurd is, niet naar het heerenhuis waar zij in dienst was, durven terugkeeren. Zij heeft gemeend, met iemand van de politie te doen te hebben, daarom moet zij ook wel begrijpen, dat na haar vlucht aanstonds alle stations van Londen nauwkeurig bewaakt zullen worden.

— Ook daarover hebben zij gesproken. Zij zal zich nog eens extra vermommen, zeide zij, en zoo hoopt zij door de mazen heen te glippen.

— Je hebt hem goed kunnen opnemen?

— Voldoende om hem te zullen herkennen als ik hem terugzie. Hij kwam even op het portaal, om haar uit te laten, en ik had mij vlug verscholen en zag even zijn gezicht. Knap, donker, tamelijk lang, en met zwart kroeshaar. Heel goed gekleed, zooals juweelendieven dat meer zijn.

— Je zag zeker geen kans, Brand, van de gelegenheid gebruik te maken, en de Tiara in beslag te nemen?

— Neen, dat durfde ik niet wagen! Toen hij weg was, kwam ik weer uit mijn schuilhoek, en ik hoorde toen duidelijk dat hij een lade open trok, en toen ik door het sleutelgat keek zag ik hem een browning te voorschijn halen en naziën. Hij stak ze in zijn zak, en toen ging hij voor zijn schrijftafel zitten, en begon te schrijven als iemand die voorloopig niet van plan is er mee op te houden. Het was klaarlichte dag, het huis was vol mensen, jij zat hier te wachten, en om al die redenen durfde ik het niet wagen, aan te kloppen en bij hem binnen te gaan. Hij lijkt mij een gevaarlijk heerschap.

— Nu, misschien is het ook wel beter zoo, stemde Raffles toe. Het is een feit dat zulke zaakjes onoverdacht en onvoorbereid maar al te dikwijls op een mislukking uitloopen. Ik denk dat wij niets verliezen door te wachten. Het station is natuurlijk Holborn Viaduct?

— Ja. Om acht uur zullen ze er bijeen komen. Als het moest zouden zij de reis zelfs in een afzonderlijke coupé maken.

— Nu, dan hebben wij voorloopig afgedaan met dit onderdeel. De tweede zaak zal waarschijnlijk ingewikkelder worden. Ik moet je eerlijk bekennen, Brand, dat ik nog altijd het fijne van de zaak niet doorschouw, maar dat zal niet lang meer duren.

— Je bedoelt die zondelinge houding van Kamenski?

— Je hebt het geraden.

— Er is toch geen sprake van, dat de man die hem kwam bezoeken gisteravond, bij den diefstal is betrokken?

— Dat is onwaarschijnlijk, we mogen gerust zeggen onmogelijk. Want die man was al weer weg, toen de berooving plaats had. Ten overvloede heb ik al een van de bedienden gevraagd hoe die bezoeker er uitzag, en de man dien hij me beschreef geleek niet in het minst op jouw Ier, O'Mara. Hij was nog geen vijf voet, hij zag er tamelijk schamel uit. Hij was niet heel jong meer, en men wilde hem zelfs aanvankelijk niet eens binnen laten!

— Wat kan hij toch wel van Kamenski gewild hebben?

— Dat is juist de zaak. Je herinnert je natuurlijk het bleeke, vertrokken gezicht van den graaf, toen hij terugkeerde in de danszaal.

— Inderdaad, hij zag er uit alsof hij een spook had gezien.

— En misschien is de bezoeker wel een soort spook geweest, Brand! Want herinner je, wat ik je gezegd heb van dat korte gesprek tusschen den kaalhoofdigen dikzak en Kamenski! Hij had veel geld in zijn zak toen hij bij de Armstrongs kwam, hij speelde, en toen het op betalen aan kwam had hij niets meer. Vindt je het al te gewaagd, als ik daaruit de gevolgtrekking maak dat dat geld terecht is gekomen in de zakken van dien haveloozen bezoeker?

— Aan die mogelijkheid heb ik ook al gedacht, Edward.

— Het is meer dan een mogelijkheid, het is zoo goed als een zekerheid, mijn waarde. Nu weten we dit wel bijna even zeker: Kamenski bezat bijna niets, toen Beatrice hem trouwde, natuurlijk om zijn titel, terwijl hij haar wel zou genomen hebben, om haar reusachtig fortuin. Zooiets gebeurt wel meer. Nu komt er iemand, niet in zijn huis maar in dat van een ander, en hij schenkt dien man ongeveer honderd vijftig pond Sterling. Ik gebruik hier het werkwoord schenken — maar het zal wel meer

met de werkelijkheid strooken, als ik mij aldus uitdruk: hij stond hem dat bedrag noodgedwongen af. Inderdaad, van een gewone leening kan hier ternauwernood sprake zijn. Kamenski had dan twee dingen kunnen doen. Hij had eenvoudig kunnen weigeren, en dan had hij het geld voor de speelschuld natuurlijk nog bij zich gehad, of hij had den stakker het bedrag kunnen leenen, maar dan was er volstrekt geen reden geweest, om in de zaal terug te keeren met een gezicht, alsof hij een oogenblik tevoren een geestverschijning had gezien! Wat kunnen wij uit dit alles afleiden Brand? Mij dunkt het volgende: De bezoeker had een dwangmiddel! Kamenski moest hem het geld geven, of hij wilde of niet. En dat middel moet zeer krachtig zijn geweest. Vindt je dat ik te ver ga, als ik vermoed, dat die man iets weet uit het verleden van Kamenski, dat dezen laatste tot den ondergang zou brengen, indien het algemeen bekend werd?

— Wel, het klinkt in ieder geval volstrekt niet onaannemelijk, gaf Brand nadenkend ten antwoord. Het zou heel wat verklaren, dat mij tot dusverre duister was.

Raffles bleef eenige oogenblikken zwijgend voor zich uitzien, in diepe gedachten verzonken. Zijn grijze oogen, wijd geopend, hadden een starende uitdrukking gekregen.

Toen begon hij fluisterend te praten:

— Ik wil hier het mijne van weten, Brand. Het is je bekend, dat die filmdame voorkomt op mijn lijstje, en die Tiara maakte een deel uit van de kleinigheden die ik gaarne van eigenaar had doen veranderen. Een ander is mij nu voor geweest, en dat kan ik natuurlijk niet toelaten, al ware het slechts omdat ik mij in mijn eigenliefde gekrenkt acht. Die mijnheer O'Mara zal mij dan ook het fraaie juweel goedschiks of kwaadschiks moeten afgeven. Wij zullen zorgen dat wij om zeven uur reeds aan het station zijn. En dan zullen wij handelen naar omstandigheden. Kan ik de Tiara spoedig in handen krijgen, dan denk ik van nacht nog een bezoek te brengen aan graaf Kamenski natuurlijk zonder dat hij zelf daar iets van zal weten. En kom nu mede, want het is al tamelijk laat, en wij hebben nog eenige kleinigheden in orde te maken, voor wij den slag kunnen slaan.

Brand betaalde de vertering en de twee vrienden verlieten het wijnhuis en begaven zich te voet naar het huis van Raffles in de Cromwell Street.

Een oogenblik daarna bevonden zij zich reeds in de geheime werkplaats diep onder den

grond, uitgerust met voortreffelijke werktuigen, en waar reeds menige vinding van den grooten avonturier het levenslicht had gezien, waarvoor heeren beroepsdieven en inbrekers zeker duizenden zouden hebben overgehad, maar waarvan Raffles het geheim zorgvuldig wist te bewaren.

In een goed verborgen muurkastje bevonden zich de verdoovende middelen, van allerlei soorten, die iemand vijf minuten konden bedwelmen, maar als het noodig was ook eenige dagen, fleschjes en injectiespuitjes, en kleine kogeltjes van zeer dun glas, voorzichtig verpakt in watten, en die een stof bevatten, welke, zoodra zij zich vermengen met de lucht, binnen weinige tellen een niet te groot vertrek volkomen onbewoonbaar konden maken.

In een rek tegen een der betonnen muren bevonden zich de fijne, stalen werktuigjes, tangen en zaagjes, vijlen en boren, alles gemaakt en geslepen uit het hardste werktuigstaal op een van de fijne draai- en fraisbankjes, die de werkplaats rijk was.

Hier werden ook alle onderdeelen gemaakt en gerepareerd van de snelle vliegmaschine van Raffles en ook van den wonderlijken auto, die er naar het uiterlijk uitzag als een heel gewoon, versleten taxi, maar die niettemin heel gemakkelijk snelheden van meer dan 100 kilometers kon bereiken.

Het was in deze zonderlinge werkplaats dat de twee mannen een paar uren doorbrachten met ingespannen arbeid.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VI.

DE HAVELOOZE MAN.

Om zeven uur in den avond stapten Raffles en Brand, zoodanig vermomd dat zij zelf elkaar nauwelijks herkenden uit de zeer snelle auto, die Henderson de reusachtige chauffeur zooeven tot stilstand had gebracht voor het beroekte, tamelijk sombere gebouw van Holborn Viaduct Station.

Niet zoodra waren de twee vrienden in het stationsgebouw verdwenen of Henderson die zeer nauwkeurige instructies had, reed weer weg, en zocht de Noordelijke grenzen van Londen op, ditmaal wel zorgend, dat geen enkele verkeersagent redenen kreeg, om hem te verbaliseeren.

Daarbinnen scheiden Raffles en Brand zich onmiddellijk van elkander, en ieder ging dat deel van de gemeenschappelijke taak verrichten, dat hij op zich had genomen.

Brand ging post vatten in de buurt van de locetten, waar de kaartjes naar het Noorden naar Schotland werden verkocht, en hield alle reizigers onopgemerkt zeer scherp in het oog.

Raffles kocht dadelijk de twee benoodigde kaartjes en begaf zich vervolgens aanstonds naar het perron, waar de beroemde trein, de „Vliegende Schot” getrokken door de geweldige locomotief over ruim een uur zou vertrekken. Als bagage had hij slechts een klein, stevig, lederen handvaliesje bij zich.

Hij was vrij eenvoudig gekleed, en maakte den indruk van een onderwijzer, die voor zijn genoegen op reis gaat.

Brand kon ongeveer een half uur door de vestibule hebben rondgedrenteld, toen hij vlak bij den ingang plotseling een gezicht in het oog kreeg dat zonderlinge gewaarwordingen bij hem opwekte, dat hij pas kort geleden meende te hebben gezien, en toch niet dadelijk kon „thuis brengen” zooals men dat noemt.

Hij liet zijn hersens heel snel werken, en plotseling drong het als met een schok tot hem door: het was het gezicht van Fräulein Birnenkraut!

Maar het behoorde toe aan een jonge man! Een heel goed gekleede, elegante knaap met een wandelstok een hoornen bril, een lichtgrijze deukhoed! Kon het haar zoon zijn? Maar neen, dat was onmogelijk! Raffles had hem gezegd, dat Else, er nadat zij de grijze pruik had moeten afzetten, heel goed en vooral heel jong uitzag. Ouder dan vijf en twintig jaar kon zij onmogelijk geweest zijn. Haar zoon was het dus in geen geval. Een broeder soms? Dan zou het toeval al heel wonderlijke kronkels hebben geslagen, ditmaal!

Neen, zij was het zelf, vermomd als man — en uitstekend vermomd. Brand wist bijna zeker, dat er op dit oogenblik rechercheurs in de vestibule rondliepen en op het perron, en hij was buitengewoon nieuwsgierig, en ook wel een beetje ongerust, of zij zelven de grijsharige Duitse Stütze onder het uiterlijk van dezen knappen jongen zouden herkennen.

Hij moest bekennen dat Else zich kranig hield, zich niet zenuwachtig toonde, en ook heelemaal niet den indruk maakte van een verkleede vrouw. Waarschijnlijk had ze die vermomming bij vroegere gelegenheden ook wel eens gedragen. Zelfs hare bewegingen waren die van een man. Zij speelde haar rol werkelijk uitmuntend.

Brand stond op dat oogenblik juist te ver af, en er was te veel gedrang aan het loket, om te kunnen hooren, naar welke plaats de zoogenaamde jongeman een biljet kocht, maar dat hoefde ook niet, want hij wist wel zeker dat hij zich niet vergiste.

Hij zelf was zoo goed vermomd, en de sluwe

vrouw had hem ook te weinig kunnen zien, gisteravond, dan dat hij zich een oogenblik bezorgd maakte voor zich zelf.

Else liep vlak langs hem, naar het perron, slank en elegant in haar nieuwe overjas, en sloeg niet eens acht op hem.

Om even voor achten kwam er opnieuw een man opdagen, en ditmaal twijfelde Brand in het geheel niet, of hij had mijnheer Jef O'Mara voor zich.

En ofschoon deze een man was, toonde hij zich heel wat onrustiger dan Else, ofschoon hij zijn uiterste best deed, gewoon te doen.

Hij droeg een fraai maar veel gebruikt en tamelijk groot valies van varkensleder, drong haastig naar een loket, en ditmaal stond Brand juist dicht genoeg bij om te kunnen hooren dat de man een kaartje nam naar New Castle.

Hij zag ook twee lieden die de reizigers scherp opnamen, en die hij bijna aanstonds als politiebeambten had herkend, maar het was duidelijk dat zij naar een vrouw uitzagen, en daar leek deze groote kerel met zijn kroeshaar en zijn aankomenden knevel al heel weinig op. O'Mara verdween naar het perron, en ditmaal vond Brand den tijd aangebroken, om op zijn beurt te vestibule te verlaten.

De trein stond reeds gereed, en onder de groote overkapping begon het reeds te duisteren.

Over een uur zou het ook daarbuiten donker zijn.

De zon stond op het punt onder te gaan.

De vervaarlijke locomotief pufte sneeuw-witte rookwolkjes uit, en eens te meer bewonderde Brand de schoone vormen en het machtige lichaam van dit prachtstuk van machinebouwkunst, dat een trein van eenige duizenden ponden gewicht met een snelheid van tachtig mijlen per uur achtereen voorttrekt.

Hij slenterde langs den geheelen trein en zag Raffles ongeveer in het midden voor een tweede klas coupé staan.

Hij gaf hem in het langsloopen een onmerkbaar knipoogje waaruit Brand opmaakte, dat O'Mara waarschijnlijk reeds in een van de afdelingen zat van den langen wagon, waarvoor Raffles had post gevat.

De vrouw zag hij niet meer. Denkelijk had die al plaats genomen, misschien wel in denzelfden wagon, zoodat zij zich later, als zij dat wenschte, bij haar medeplichtige kon voegen.

Brand had reeds opgemerkt dat het een wagon was met afgescheiden compartimenten, ofschoon zij wel aan een gemeenschappelijken

gang waren gelegen, die van begin tot einde door den geheelen trein liep.

Vlak achter den bagagewagen bevond zich de spijswagen. En dat mocht wel, want de reis naar Schotland zou ruim twaalf uren duren.

Er was een afzonderlijke slaapwagen, maar de reizigers konden ook heel gemakkelijk hun bank uittrekken als er tenminste plaats genoeg was, en zich daarop uitstrekken.

De trein stond op het punt van vertrekken, en Brand was reeds in denzelfden wagon gestapt, die door Raffles zoo trouw werd bewaakt, toen hij zag hoe plotseling het gelaat van zijn vriend een verbaasde, bijna verblufte uitdrukking kreeg.

Hij volgde de richting van diens blik, en zag hoe die rustte op een niet grooten, tamelijk slecht gekleeden man met een litteeken dwars over zijn neus, dunne lippen, en een tamelijk ongunstig gezicht, die op dat oogenblik langzaam langs den trein liep, maar op een zoodanigen afstand dat de reizigers in die wagon hem onmogelijk konden zien, tenzij zij uit het raampje gingen hangen.

En juist op dat oogenblik kwam het hoofd van Else door een van de raampjes steken, en wendde zich links en rechts.

Snel als de gedachte was de man met het litteeken het trapje opgewipt van denzelfden wagon. Brand verloor hem uit het oog. Maar hij kreeg weer een knipoogje van Raffles, en stapte op den trein.

Het was de hoogste tijd, want bijna op hetzelfde oogenblik zette de trein zich in beweging, kreeg vaart, en rolde onder de overkapping uit.

Brand merkte onmiddellijk op dat de trein, althans de wagon waarin hij zich bevond, niet sterk bezet was.

Over de acht coupé's verdeeld waren er ternauwernood vijf en twintig reizigers.

Er liepen reeds kellners op en neer, want er waren reizigers, die, hoewel laat, pas in den trein zouden dineeren.

Binnen tien minuten was de conducteur verschenen, die de kaartjes controleerde.

Brand trad uit zijn coupé in de gang, en zag dat Else nog altijd uit het raam leunde, blootshoofds, zoodat de wind haar roodbruin haar, kort geknipt, deed opwapperen, en met een sigaret tusschen de lippen.

Aan haar gezicht was het duidelijk te zien, dat ze alle gevaar reeds geweken achtte, nu de trein onderweg was. De speurhonden van de

politie waren blijkbaar het spoor bijster!

Raffles had plaats genomen in de coupé er vlak naast, en Brand voegde zich daar spoedig bij hem.

Het geluk wilde dat ze er geheel alleen zaten, en zij konden dus vrijuit met elkaar spreken.

— Wat is er, Edward? vroeg Brand na eenige oogenblikken verwonderd. Ik heb daareven reeds een verbaasde uitdrukking op je gezicht gezien, die mij op mijn beurt verwonderde, maar zelfs nu is die niet verdwenen! Wat is daar de reden van?

— Als je mij verbaasd ziet, mijn waarde, dan is dat niet mijn schuld! antwoordde Raffles. Er doet zich een samenloop van omstandigheden voor, die ik onmogelijk had kunnen voorzien — en ook nog niet begrijp, ofschoon het heel langzaam in mijn geest begint te dagen. Heb je den man gezien naar wien ik keek op het perron?

— Je bedoelt dien zonderlingen haveloozen signeur met dat litteeken over zijn neus, den man, die zoo haastig op den trein sprong, toen onze Else haar knap gezicht uit het raam stak!

— Juist. Weet je wie die man is?

— Ik heb er niet het flauwste idee van!

— Het is de bezoeker van gisteravond!

— De man die graaf Kamenski wilde spreken?

Brand had het bijna uitgeschreeuwd, als Raffles hem niet snel in de ribben had gepord. Heel wat zachter vervolgde hij:

— Ben je zeker van je zaak?

— Volmaakt zeker! Ik herinner mij nu pas, dat ik heb nagelaten, je te spreken van het litteeken, toen ik je het uiterlijk van den man beschreef. De bediende echter die hem binnen liet, had dat heel duidelijk opgemerkt.

— Maar wat drommel — wat komt die man hier doen, en waarom heeft hij het op O'Mara of op Else voorzien?

— Ja, als wij dat wisten, Brand, dan waren wij heel wat verder! antwoordde Raffles, een weinig ongeduldig. Maar dat hij hier voor hen is gekomen, dat staat als een paal boven water. Hij wilde volstrekt niet gezien worden door Else, dat was zeer duidelijk.

— Maar als dat zoo is — zou hij dan toch iets te maken hebben met de berooving? vroeg Brand, ten hoogste verbaasd.

— Hij heeft er zeker iets mee te maken, maar in een anderen zin, dan je vermoedt, Brand. Dat Kamenski, dien hij kwam opzoeken, er de hand in heeft gehad of den roof goedkeurde — dat wil er nog altijd niet bij mij in,

en ik kan er ook niet aan gelooven. Neen, er zit iets anders achter, en dat andere zal waarschijnlijk tijdens den rit naar het Noorden wel aan den dag komen — of beter gezegd aan den nacht, want het begint reeds te schemeren.

Inderdaad legde de duisternis zich reeds over de velden, toen de trein Londen voor goed achter zich had gelaten, maar het was toch niet zoo donker of Brand kon zeer goed den grooten auto zien, die daar in de verte met groote snelheid op den weg reed, en die door den braven Henderson, den trouwen chauffeur van Raffles werd bestuurd. Het zien van dien wagen gaf hem een groote gerustheid.

De zaak is dat Brand zich niet kon losmaken van een onbehagelijk gevoel van onzekerheid, dat bij hem was opgekomen zoodra hij den kleinen, haveloozen man op den trein had zien springen.

Een half uur lang werd er weinig gesproken.

Automatisch waren overal de lichten in de plafonds ontstoken, en de coupé's waren nu vrij helder verlicht.

Nu en dan ging Brand een uitstapje maken en inspecteerde de verbindingsgang.

Het kon omstreeks half tien in den avond zijn toen hij tamelijk opgewonden van zulk een expeditie bij Raffles terugkeerde, en als volgt rapport uitbracht:

— De man, die tot dusverre bij O'Mara en zijn vriendin heeft gezeten, is naar den spijswagen verdwenen, en zooeven vervangen door den havelooze. Hij praat op het oogenblik met hen. De deur naar de gang is gesloten. Kun je geen gebruik maken van je groote bekwaamheid in het afzien van de lippen, om, op de gang staande, te zien wat zij zeggen?

— Dat zou wat te gevaarlijk zijn, Brand! Dat voortdurende staren zou waarschijnlijk hun achterdocht opwekken, en zij zouden de gordijntjes kunnen dichttrekken. Ik heb iets beters bij mij.

Hij had zijn valies reeds geopend, nam er een boor uit, van een eigenaardig maaksel, en zeide tot Brand:

— Ga voor de deur staan, trek de zijgordijntjes dicht, en geef mij het sein, als er onraad is.

Brand gehoorzaamde onmiddellijk, en Raffles plaatste de boor tegen den tusschenwand, die zijn eigen coupé scheidde, van die van O'Mara. En draaide het toestel voorzichtig rond.

Het maakte niet het minste leven, en boorde ongeveer op dezelfde wijze als een centerboor maar heel wat zuiverder en beter een rond gat

ter grootte van een cent in het dunne hout van het tusschenschot.

Hij was er voor op de bank gaan staan, en had de plek zoodanig gekozen, dat het zoo goed als onmogelijk zou zijn, van den anderen kant iets te zien.

Het uitgeboorde hout viel als een heel fijn kruis aan deze zijde neer, en toen er nog maar een heel dun vliesje hout overbleef, verwijderde Raffles dat heel gemakkelijk en behoedzaam met zijn pennemes.

Het geheele werkje had nauwelijks drie minuten in beslag genomen.

Raffles drukte onmiddellijk een microfoon in de opening, die er precies in paste, en waarvan een dun snoer afhing eindigend in een soort van koptelefoon, en zette zich tot luisteren.

Brand wachtte er zich wel voor, zich ook maar een enkele maal om te draaien.

Eenmaal moest hij het waarschuwingssein geven, omdat er een conducteur naderde, die ook binnentrad, maar Raffles had toen reeds zeer vlug de luisterdoppen uit zijn ooren genomen, en het toestel achter zijn rug verborgen. Van de dunne draad was achter zijn opgehangen overjas in den hoek niets te bespeuren.

Na verloop van tien minuten ongeveer maakte hij het toestel weer los en tikte Brand op den schouder.

Deze wendde zich om, en keek vragend in het gelaat van Raffles, dat een zonderlinge uitdrukking vertoonde, deels van verbazing, deels van ongeduld.

Naar het schijnt heeft de komst van die lastige conducteur mij juist een vrij belangrijk deel van het gesprek doen missen, Brand maar ik heb toch ook veel interessants vernomen, dat een en ander opheldert. Ik zal kort moeten zijn, want het is nu geen tijd voor praten, maar voor handelen. De havelooze — zij spreken hem aan met den naam van Tony — is heel boos op die twee, en daar heeft hij reden toe. Naar hij schijnt heeft het drietal met nog iemand anders vroeger een kleine bende gevormd, met Tony als leider, en hij moet zelfs ook den diefstal hebben voorbereid van de Tiara. Zij hebben dien echter volbracht zonder er hem iets van te zeggen, en hij begreep dus onmiddellijk, na het eerste bericht in de bladen, uit welken hoek de wind woei. Hij heeft O'Mara in het oog gehouden, den heelen dag, zooals hij verklaarde, en nu volgt natuurlijk de kleine afrekening!

— Hij zal natuurlijk willen deelen?

— Naar het schijnt! O'Mara spartelde eerst hevig tegen, en naar de woorden die ik hoorde

moet hij zelfs een oogenblik met geweld hebben gedreigd, maar de kleine Tony is een man met ras, en niet zoo gemakkelijk bang te maken. In ieder geval trok de ander bakzijl, en stemde toe in de verdeeling.

— En de vrouw? Vond die het ook goed?

— Die protesteerde nog veel harder! Zij beweerde, en niet geheel zonder grond, dat het heele plan mislukt zou zijn, als zij niet zoo snugger was geweest, en de zaak zoo knap tot een goed einde had gebracht. Maar mijnheer Tony was niet gevoelig voor dat argument, en bleef volhouden dat hij de chef was geweest, dat hij zich nog altijd als chef beschouwde, dat er verraad was gepleegd, en dat hij het twweetal heel schappelijk behandelde, door zich tevreden te stellen met de helft van de opbrengst!

— Hoorde je nog meer?

— Ja, Tony voelt er niets voor om heelemaal tot New Castle door te reizen. Volgens hem kon men heel gemakkelijk en veilig de Tiara dichterbij huis verkoopen, bij voorbeeld in Leeds.

— Maar daar zijn we pas om drie uur in den nacht.

— Des te beter, want we hebben nog wel een en ander te doen. En als het kan moeten we de coupé hiernaast goed in het oog houden. Ik denk niet dat die O'Mara zich zoo maar gewonnen zal geven, en zijn stem had een klank die mij niet beviel. Zij gaan nu aanstonds naar den spijswagen om te eten.

— Alle drie?

— Neen, alleen O'Mara en Else.

— Nemen zij de tasch met de Tiara mee?

— Dat wilden zij doen, maar daartegen verzette Tony zich. Die zei dat de tasch heel veilig bij hem was.

— Zij zijn toch niet zoo dom geweest om er in toe te stemmen?

— Zoo groot was de domheid niet, Brand! Bedenk dat de trein van dit oogenblik af pas na anderhalf uur voor het eerst in Spalding stopt. En ik zie niet in hoe Tony zich van de tasch zou kunnen meester maken, terwijl het tweetal zeker binnen een half uur terug is.

— Hij zou aan de noodrem kunnen trekken, en van de verwarring gebruik kunnen maken om uit den trein te springen.

— Dat is om te beginnen heel gevaarlijk, en ten tweede gaat dat maar niet zoo gauw. De trein heeft tijd nodig om vaart te verminderen, en zoodra O'Mara daarvan iets zou bemerken, zou hij wel begrijpen wat er aan den gang was, en komen toelopen! Het komt er trouwens niet op aan wat zij allen denken of

doen, want ik hoop den afloop zelf te kunnen regelen! Ga eens zien of die twee al weg zijn, Brand.

Brand stak zijn hoofd even boven de deur, trok het bijna dadelijk weer terug, en zei:

— Zij zijn juist op weg naar het voorste einde van den trein!

— Dan moet hij dus nu alleen zijn, en het wordt tijd voor ons. Waar zijn wij hier ergens?

— Daareven zijn we het station van Hertford voorbijgereden.

— Het kon niet mooier! Gedurende twintig minuten op zijn minst moet dan de straatweg vlak langs de rails loopen. Is Henderson er?

Brand boog zich een weinig voorover, om uit het raam te zien. Over den gladden weg snelde de grijze wagen, en de sterke lichtbundels van de koplampen beschenen met hun witten gloed den weg tot op verren afstand. De auto scheen met het grootste gemak den voortijlende trein bij te kunnen houden.

— Aan het werk dan! Binnen vijf minuten moet alles gedaan zijn.

Alles was zoo goed van te voren geregeld, dat zich inderdaad niet de minste hapering voordeed. Raffles opende de tasch opnieuw, haalde er een doosje uit, ontdeed het van den deksel, en nam er zeer voorzichtig een in watten gepakt, glazen bolletje uit. Hij ging op de bank staan, na Brand een wenk te hebben gegeven, die zijn post bij de schuifdeur weer innam, en zoodra Brand even met het hoofd geknikt had, ten bewijs dat alles veilig was liet hij het bolletje door het gat in het tusschenschot vallen dat hij daarna vlug dicht maakte met een schijfje hout, tot dit doel gereed gemaakt.

Hij slaakte een lichten kreet, en Brand stapte onmiddellijk op de gang en hield de schuifdeur van de aangrenzende coupé dicht. Maar dit was niet eens noodig. Het in het bolletje opgesloten gas verspreidde zich zoo bliksem-snel, en had zulk een krachtige uitwerking, vooral in zulk een kleine ruimte, dat degenen

die het insnoof bijna onmiddellijk bewusteloos geraakte. Brand overtuigde zich dat niemand naderde, hield zijn mond stijf dicht, drukte zich een soort van het klein masker in beide neusgaten, opende vlug de schuifdeur, stapte over het lichaam van den bewusteloozen Tony heen, en liet het raampje geheel zakken, zoodat de koude nachtlucht aanstonds binnen stroomde den het gas verdreef.

De gordijntjes waren dicht, en hij kon dus ongezien het slappe lichaam zoodanig op de bank neerleggen, dat men zou kunnen meenen, dat de havelooze man sliep.

Hij greep het kleine valies van O'Mara, dat de andere uit zijn handen had laten vallen, overtuigde zich dat het de Tiara bevatte, en stapte weer op de gang, toen een licht klopje op de ruit van de deur hem verzekerde, dat er zich geen reizigers in den doorloop bevonden.

Raffles had reeds een raampje aan de zijde van dien doorloop laten zakken. De grijze auto reed op dat oogenblik met gelijke snelheid op nog geen drie meters afstand aan de andere zijde van den lagen heg over den breeden straatweg.

Raffles had het kleine valies overgenomen, bukte zich een weinig uit het portier, en wierp het met zooveel behendigheid, dat het juist in den open wagen terecht kwam. Bijna op het zelfde oogenblik minderde Henderson de vaart van zijn wagen, die tien tellen later reeds uit het gezicht was verdwenen.

Raffles glimlachte tevreden. Hij wist dat de reus nu kalm naar Londen zou terugrijden en dat geen aardsche macht hem zou kunnen bewegen, dat kostbare valies af te geven.

Hij wierp nog even een blik op den schijnbaar slapenden Tony, trad zijn eigen coupé weer binnen, pakte alles wat hem zou kunnen verraden zorgvuldig bijeen, wierp dit pak uit het portierraam, en nestelde zich tevreden in zijn hoekje.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK VII.

EEN BLOEDIGE ONTHULLING.

Er waren een paar dagen verlopen sedert Raffles zich op zulk een schijnbaar eenvoudige en schrander bedachte wijze in het bezit had geteld van de Tiara van gravin Kamenski.

Het zal wel niemand verwonderen, dat er van de geheele zaak geen woord te vinden was in eenig dagblad. Want noch O'Mara, noch Tony vonden het wenschelijk, ruchtbaarheid aan het geval te geven. Een feit is, dat mijnheer Tony wellicht van de kunstmatige slaap waarin hij zich bevond zou zijn overgegaan tot de eeuwige rust, als er niet juist een conducteur was voorbijgekomen, op het oogenblik dat de woedende O'Mara zich gereed maakte zijn voormaligen chef naar de andere wereld te zenden, in de stellig verbeelding, dat hij veinsde, en zich slapende hield. Het bleek wel anders, en Tony had zelfs den geheelen nacht noodig om weer bij kennis te komen. Dat was even voor Leeds, half duizelig en suf nog stond hij erop, in die stad uit te stappen. En O'Mara en Else konden weinig anders doen, want de Tiara was op een geheimzinnige wijze verdwenen. De geschiedenis vermeldt niet of het drietal gemeenschappelijk naar Londen terugkeerde, maar het staat in ieder geval vast, dat zij daar reeds den volgende dag weer opdaagden.

En in een kort berichtje was er alleen maar gesproken van een heer, die in een tweede klas coupé was flauw gevallen, zonder dat men begreep waardoor.

Het was op den avond van den derden dag nadat dit alles was voorgevallen, toen Raffles, rustig als steeds, bezig was met toebereidselen voor een bezoek, dat hij nog dienzelfden nacht aan het huis van de Kamenski's wilde brengen.

Brand keek toe, in een gemakkelijken stoel uitgestrekt, en reeds gereed voor de onderneming, want Raffles had het verlangen te kennen gegeven, hem mede te nemen.

Graaf Kamenski bewoonde een zeer fraai huis in Kew Garden, Raffles kende het inwendige, en zelfs zeer goed, want dat huis had nog geen jaar geleden toebehoord aan Lady Barmondeley, die niet zoo goed was geweest, of zij had den grooten avonturier haars ondanks een deel van het door haar man bijeengeschraptte fortuin moeten afstaan. Dat was zeker een gelukkige omstandigheid, welke Raffles dan ook wist te waardeeren.

Na eenige oogenblikken vroeg Brand :

— Neem me niet kwalijk, Edward — maar wat is nu eigenlijk het fijne van de zaak, ik wil zeggen : wat is het doel van dezen tocht?

— Wel — dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet dat Kamenski van avond in zijn club is, en daar blijft hij meestal zeer laat. Heb ik er dus de gelegenheid toe, dan zal ik niet nalaten, eenige kostbaarheden en wat los geld mee te nemen, als ik er de kans toe krijg. Behalve de Tiara heeft de voormalige filmster nog zeer veel prachtige, waardevolle zaken. Maar de hoofdzaak is toch, dat ik wil trachten door te dringen in het geheim van Kamenski's leven. Zijn we klaar?

Als antwoord sprong Brand op, en trok zijn donkere overjas aan. Nog geen uur daarna stond hun auto stil in de buurt van het fraaie heerenhuis, niet groot, maar omringd door een prachtige tuin. Raffles gaf fluisterend zijn instructies, en verdween toen in de duisternis.

Het kostte hem ditmaal al zeer weinig moeite, het huis binnen te komen, en hij schudde zelfs afkeurend het hoofd over de achteloosheid van de gewezen filmdiva. Het was één uur in den nacht toen hij er binnen drong, en alles in het huis sliep. Alleen in de ruime vestibule brandde een zwak, electrisch licht in een albasten kom.

Raffles sloop het allereerst naar het boudoir van Beatrice wier rustige ademhaling hij in het aangrenzend slaapvertrek kon hooren. Hij sloot rustig de tusschendeur, en ging aan het werk met die wonderbaarlijke geruischloosheid, die hem altijd zoo gevaarlijk maakte. En nu en dan schudde hij weer het hoofd, als hij een kistje aantrof, gevuld met ringen, oorhangers, ouderwetsche, met diamanten versierde haarspelden, dat een handig man zelfs met een haarspeld had kunnen open maken.

Er stond een schrijfbureautje van wortelhout, en Raffles had niet de minste moeite om het te openen.

Daarna liet hij het licht van zijn zaklamp nog eens rondgaan, zette de tusschendeur weer open, luisterde even naar de geregelde ademhaling van de vrouw daar, die zich heel weinig scheen aan te trekken van de afwezigheid van haren echtgenoot, en zette nu zijn weg voort, in de richting van de vertrekken van Kamenski, die op dezelfde verdieping maar in een anderen vleugel van het huis waren gelegen.

Hij ging achtereenvolgens door een soort van bibliotheek en een zeer fraai ingerichte rookkamer, en bereikte toen wat de heer des huizes waarschijnlijk maar niet geheel ten rechte zijn werkkamer noemde, want het zag er niet uit, alsof daar inderdaad veel gewerkt

werd. Wel stond er tusschen de beide ramen een zeer fraai schrijfbureau, waarop prachtige kunstvoorwerpen van brons en marmer, en bedekt met papier — maar dat was tot een keurig stapeltje vereenigd. Er was ook een kleine brandkast, half in den muur gemetseld, en dit voorwerp trok natuurlijk dadelijk de aandacht van Raffles. Hij raadpleegde zijn horloge, en zag dat hij zich zou moeten haasten, wilde hij nog gereed zijn met een werk voor de zon opkwam. Want eerst moest het bureau doorzocht worden, naar papieren, die misschien iets konden verklaren van de geheimzinnige betrekkingen die er tusschen graaf Kamenski en „Haveloozen Tony” bestonden.

Maar juist toen hij de hand uitstreekte naar een der laden ving zijn scherp oor een gerucht op, beneden in het huis. Dat was waarschijnlijk de graaf, die eerder thuis kwam dan gewoonlijk! Zeer rustig knipte Raffles zijn lamp uit, en stapte in een der vensternissen, waar hij zich achter een gordijn verborg, overtuigd; dat Kamenski hier niets te zoeken had, en zeker regelrecht naar zijn slaapkamer zou gaan.

Maar het kwam anders uit. De voetstappen naderden over de gang. En Raffles zag door een kier in het gordijn hoe er in de aangrenzende rookkamer, die men ook door een deur naar den gang kon bereiken, licht werd gemaakt.

En tot zijn groote verbazing hoorde hij een opgewekte stem, die de volgende woorden sprak, tot iemand die nog onzichtbaar was:

— En neem nu maar je gemak, Tony, dan kunnen wij eens rustig met elkander praten, heel wat rustiger dan dat zoeven op straat kon gebeuren.

En daarop antwoordde een stem die hem heel bekend in de ooren klonk, en tamelijk ruw:

— Ik ben met je meegegaan, Paul, toen ik je aan de deur van je club aantrof, maar ik waarschuw je — geen grapjes, want die zouden je opbreken! Je weet dat ik je voor geen rooden duit vertrouw. Ik heb geld nodig, en heel wat. Als je van plan bent mij dat te geven, dan is alles in orde, en in het tegenovergestelde geval is het uit met je gezellige leventje, dan woon je niet meer in zoo'n prachtig huis, maar je zou waarschijnlijk moeten verhuizen naar een heel klein vertrekje, met een klein raampje hoog in een van de muren, een houten brits....

— Zwijg! klonk gedempt en met een schorren klank de stem van Kamenski. En praat wat zachter. Mijn vrouw slaapt hier niet ver vandaan. Waarom zouden we twisten?

— Maar ik denk niet aan twisten, Paultje! zeide Tony zoetsappig en even kon Raffles hem van uit zijn schuilplaats zien, toen hij voorbij de tusschendeur liep, haveloos als steeds, ongeschoren, en met iets loerends in zijn blik.

Kamenski was gaan zitten, en Raffles zag niets, dan zijn kalschoenen, zijn fijne, zwarte sokken, zijn beenen tot aan de knie, en de toppen van twee witte vingers, die op een van zijn knieën rustten.

Hij begreep natuurlijk aanstonds dat Tony, na zijn mistukking met de Tiara en om geld verlegen, Kamenski aan de deur van diens club had opgewacht, om hem weer geld af te persen — maar waarom had de ander hem meegenomen?

Hij hoorde nu weer de stem van den graaf die zei:

— Daar staan sigaren. Steek er een op, en laten we eens praten. En wees niet onbillijk, Tony! Slacht de kip niet, die de gouden eieren voor je legt!

— Gouden eieren? Tot dusverre heb ik daar niet veel van gezien! Een paar dagen geleden heb je me afgescheept met iets meer dan honderd pond. En dan te bedenken dat je in het goud rondwentelt, dat je een vrouw aan den haak hebt geslagen, met je smoesjes, die je de millioentjes zoo maar in je schoot werpt! Wat moet dat een verandering voor jou geworden zijn! Wat ben je al niet geweest! Kellner, beroepsdanser, hotelportier, valsehmunter, een van mijn knapste mannetjes — maar zeker nooit een graaf, haha!

— Wees toch stil! Sss kwam sissend de stem van Kamenski, en Raffles zag dat een van de lakschoenen zenuwachtig werd uitgestoken. Als mijn vrouw het hoort, behoef je op niets meer te rekenen!

— Ik zal stil zijn, maar schuif dan ook behoorlijk af. Het toeval bracht me een paar maanden geleden op je spoor, en ik heb er heel wat kapitaal ingestoken om je hier te achterhalen! We zullen de zaak zoo eenvoudig mogelijk stellen. Je betaalt me nu op slag tien duizend pond Sterling uit, en dan hoor je nooit meer iets van me, en ik zal de politie niet gaan vertellen dat je heelemaal geen graaf bent, maar een drommels slimme oplichter bent, en in Warschau nog een jaartje of drie hebt op te knappen.

Kamenski was opgesprongen, bij het hooren noemen van de zeer hooge som, en Raffles zag even zijn gezicht, dat doodsbleek en vertrokken was. Hij stamelde:

— Ben je krankzinnig, Tony? Tien duizend pond? Denk je dat ik die maar voor het grijpen heb? Geloof je soms dat ik die nu in huis heb?

— Dat geloof ik inderdaad, oudje! klonk een spottende stem. In ieder geval kun je een chèque voor dat bedrag uitschrijven, of voor zooveel er aan ontbreekt. En haast je nu een beetje, want Londen word me al weet te warm! Ik ben van plan met jouw geld naar Amerika te gaan, en daar een goede zaak op te zetten. Ik geef je vijf minuten om je te bedenken.

Het bleef even stil, en toen zeide Kamenski met een geheel veranderde stem langzaam:

— Ik zal je het geld geven. Wacht hier. Maar je belooft me dat je je hier nooit meer laat zien, of het loopt slecht met je af!

— Daar kun je op rekenen! Haast je wat!

Raffles zag Kamenski binnen komen. Hij liep daar de gangdeur toe en maakte licht. Raffles zag dat hij bleeker was dan een doode. Hij liep op de brandkast toe, opende ze met den sleutel, en nam er een pakje bankbiljetten uit.

Tony was op den drempel van de tusschendeur komen staan, met een sigaret tusschen de lippen, het eene been over het andere geslagen, en met de handen in de zakken teen een der posten leunend. Zijn scherpe oogen volgden argwanend alle bewegingen van den ander.

Kamenski kwam met het pakje bankbiljetten in zijn hand naar zijn schrijftafel toe, trok een lade open, met zijn rug naar Tony staande, en nam er een klein, zwart voorwerp uit. Toen draaide hij zich bliksemssnel om, en hief dat voorwerp op.

Maar voor hij kon schieten bewoog de hand in een van de zakken van Tony. Er klonk een scherpe knal, en Kamenski liet de browning vallen, en viel langzaam voorover op zijn schrijftafel met de armen wijd uitgestrekt.

— Ik had je wel in de gaten, jij schurk! gromde Tony, de oogen met bloed belooopen. Hij sloop op den doode toe, en maakte haastig het pakje bankbiljetten uit de gekromde vingers los. Toen hij zich omdraaide om weg te snellen stond hij tegenover een lijkbleeke vrouw die een gesmoorden gil slaakte, en hem aanstaarde met wijd geopende, krankzinnige oogen.

— Je hebt mijn man vermoord, ellendeling! bracht ze er met moeite uit. Maar ik zal....

De man stond in gebukte houding voor haar, als een tijger, die zijn sprong zal nemen, en hij wilde zich op haar werpen, toen Raffles het gordijn terzijde rukte, en den man met een enkelen slag velde.

Terwijl de ongelukkige vrouw half bewuste-

loos van angst op een stoel neerzank bond Raffles den schelm haastig met het touw dat hij bij zich had, en legde hem toen plat op den grond neer, zoodat hij geen vinger kon verroeren. Toen belde hij de dichtstbijzijnde politiepost

op, en snelde haastig de trappen af, en het huis uit, juist toen het boven levendig werd en de bedienden op het geluid van het schot en den scherp schreeuw van Beatrice afkwamen.

De volgende aflevering bevat:

De Man zonder geheugen.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

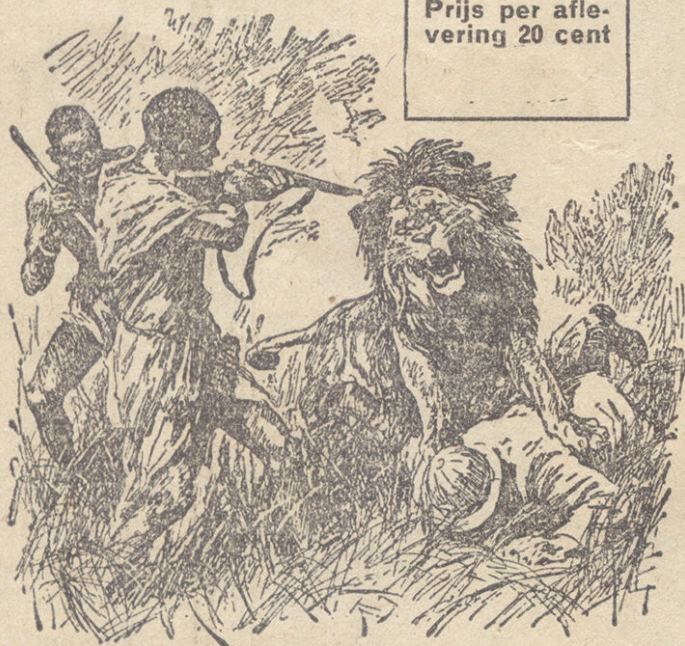
RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent



grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Vloeven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct



Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885